

Δρ. Σπύρος Πατρινός

Η Καραμέλα της Δημοκρατίας

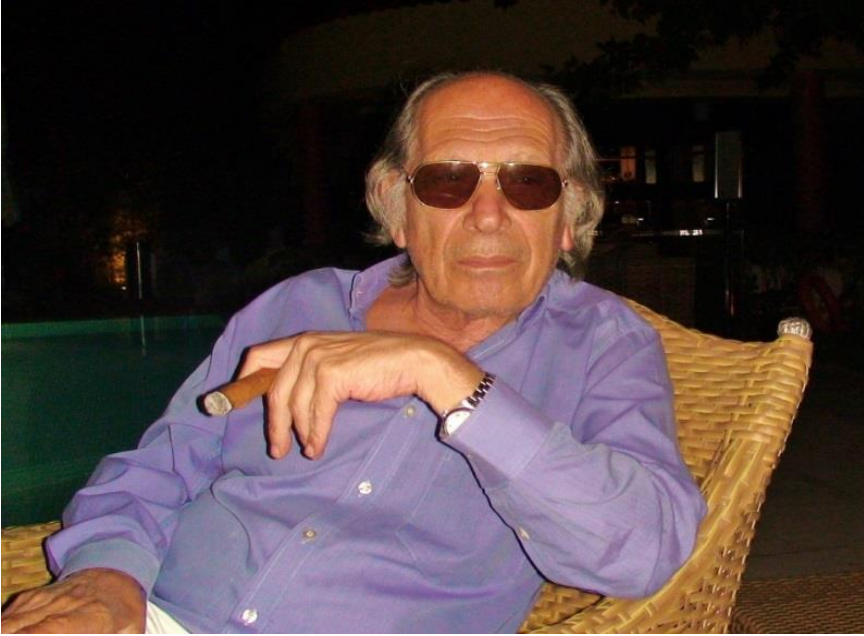

ΕΚΔΟΤΕΣ : ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΛΑΤΡΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ

Τινές πολιτικοί λέγουν ότι στην Δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα και δεν ομολογούν ότι η ίδια δημοκρατία είναι αδιέξοδο πολίτευμα αλλά και αναγκαίο κακό.

Κατά την ταπεινή μου γνώμη η δημοκρατία είναι σαν την καραμέλα δευτέρας ποιότητας που πωλείται στα περίπτερα, στην αρχή γλυκαίνεσαι από το γλείψιμο στη συνέχεια όμως χαλάνε τα δόντια σου αποκτάς σωματικό βάρος και τέλος αυξάνει το ζάχαρο στον οργανισμό σου.

Ο συγγραφέας του παρόντος πρέπει να είναι ανόητος διότι ασχολείται με μία καραμέλα που δεν γλύφει. Γιατί ποτέ δεν γλύφει εκεί που φτύνει.

Ο Σπύρος Πατρινός γεννήθηκε στον Πειραιά. Τελείωσε το γυμνάσιο στην Γαλλική σχολή Πειραιώς. Απεφοίτησε από την Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στο Princeton College του Λονδίνου και έλαβε διδακτορικό δίπλωμα από την Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Υπήρξε δικηγόρος στον Άρειο Πάγο και διετέλεσε επί σειρά ετών πρόεδρος της Ενώσεως Ελλήνων Νομικών Ευρωπαϊκής Συνεργασίας. Συνεργάτης της εφημερίδος Ελλήνων Νομικών. Επί οκταετία αιρετός δημοτικός σύμβουλος του Δήμου Πειραιώς και διοικητής του Οργανισμού Απασχολήσεως Εργατικού Δυναμικού.

Έχει γράψει βιβλία αναφερόμενα στην πνευματική ιδιοκτησία των κινηματογραφικών έργων και των εκπομπών τηλεοράσεως, για την νομική προστασία της διαφήμισεως και για το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα.

Έχει πραγματοποιήσει πληθώρα διαλέξεων στην Ελλάδα και στις Η.Π.Α και έχει δημοσιεύσει πολλά άρθρα στα νομικά περιοδικά για επίκαιρα θέματα.

Οι τελευταίες εργασίες του είναι μία κοινωνικοοικονομική μελέτη με τίτλο < Δεν θα τολμήσει κανείς? > το < Το Σύστημα> το < Εσύ φταις > και τώρα < Η καραμέλα της δημοκρατίας >

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

- ΠΡΟΛΟΓΟΣ

- Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΛΗ
- Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
- Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ

- ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ
 1. Πολιτικό κόμμα
 2. Βουλευτές
 3. Το φυσικό πρόσωπο του φυλάρχου.
 4. Ο κανόνας της πλειοψηφίας
 5. Ισοτιμία και ισονομία των ανθρώπων
 6. Δικαιοσύνη και αρνησιδικία
 7. Πειθαρχία, ανεξαρτησία και υποταγή
 ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

- ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
 1. Το δέλεαρ
 2. Ο φόβος
 3. Η διαφθορά
 4. Η πλύση εγκεφάλου
 5. Η γραφειοκρατία
 6. Η ευθύνη
 7. Ο όχλος
 8. Το παρακράτος
 9. Το παρασκήνιο
 10. Προσωπικά δεδομένα
 11. Καθιέρωση της διεθνούς τρομοκρατίας
 12. Η βιομηχανία του τρόμου
 13. Ο χωροφύλακας
 14. Ο χαφιές
 ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

- ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εν αρχή στο σύμπαν το σκότος και το χάος.

Την έβδομη ημέρα, όπως λέει ο Θεούλης ήλθε και η ζωή στη Γή υπό την μορφή των ζώων των πουλιών και των ψαριών. Μια άλλη ημέρα της δημιουργίας ένα εκ των ζώων λόγω της κατασκευής του εγκεφάλου, για άγνωστη αιτία απέκτησε νοημοσύνη. Δηλαδή εκ του γεγονότος ότι με την πάροδο του χρόνου εξασθένησαν τα πόδια, τα χέρια, τα νύχια και τα δόντια του και δεν είχε την δυνατότητα συντηρήσεως, απέκτησε την σκέψη (και πάλι για άγνωστη αιτία) που τον βοήθησε στην ανεύρεση της τροφής του. Κάπως έτσι δημιουργήθηκε ο άνθρωπος-κανίβαλος που για να επιβιώσει έτρωγε τους συναθρώπους του. Στο ζωικό βασίλειο ουδέποτε το ζώο καταβροχθίζει άλλο ζώο της ίδιας ράτσας, δηλαδή το λιοντάρι δεν τρώει λιοντάρι και ο κροκόδειλος δεν καταβροχθίζει άλλο κροκόδειλο. Δηλαδή με άλλες λέξεις ο άνθρωπος-κανίβαλος ορμώμενος από το αίσθημα συντηρήσεως αποτέλεσε την πρώτη μορφή της οικονομίας διότι έτρωγε όσο πεινούσε και το υπόλοιπο της τροφής το διαφύλαττε για την επόμενη ημέρα. Το συναίσθημα αυτό έκτοτε καλύπτει τουλάχιστον τον πλανήτη Γη και κυριαρχεί στο γένος των ανθρώπων. Εξ όσον φαντάζομαι ο άνθρωπος εκείνης της εποχής δεν ήταν σε θέση να διακρίνει στην γεύση του γλυκού από το ξινό και συνεπώς δεν υπήρχε το έδεσμα της καραμέλας ώστε να την πιπιλήσει και να ηρεμήσει.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΛΗ

Παρερχομένων των αιώνων το ανθρώπινο γένος εξελίχθη και μετεβλήθη και αντί ο ένας κυριολεκτικά να τρώει τον άλλο άνθρωπο συντρεχόντων και άλλων παραγόντων κατέληξαν οι άνθρωποι να σκοτώνονται μεταξύ τους ώστε ο επιζών να λαμβάνει το εδάφη και τα ζώα του πεθαμένου . Αυτό το συναίσθημα συντηρήσεως και της φροντίδας για το μέλλον του ανθρώπου απετέλεσε και την δεύτερη οικονομική σκέψη ίδια όταν ελάμβανε πρόνοια για την τροφή του της επόμενης ημέρας. Σε κάθε φυλή υπήρχε και ένας αρχηγός που εκκαλείτο φύλαρχος ο οποίος κάλυπτε πλουσιοπάροχα το αίσθημα της συντηρήσεως του και συγχρόνως ανάπτυσσε και το αίσθημα της διακρίσεως του από τους άλλους ανθρώπους της φυλής του. Κατάληψη αυτού του αξιώματος δεν εγένετο ειρηνικά μεταξύ των διεκδικητών αλλά προηγείτο εμφύλιος πόλεμος και μετά από σφαγές και εξορίες των αντιπάλων του ο νικητής καταλάβαινε το αξίωμα του φυλάρχου και κυβερνούσε την φυλή. Σε αυτή την προϊστορική περίοδο οι άνθρωποι γενικώς χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες στους άρχοντας, στους είλωτες, και στους δούλους.

Άρχοντες ή προύχοντες ήσαν η κατηγορία των ανθρώπων που προήρχοντο από τον στρατό από την θρησκεία – εκκλησία από παλαιότερα διοίκηση της φυλής και αργότερα από τους πλούσιους ευπατρίδες. Σκοπός και στόχος των αρχόντων ήταν η απόκτηση περισσότερων οικονομικών αγαθών και η ικανοποίηση του αισθήματος της διακρίσεως έναντι των συνανθρώπων της φυλής τους. Σήμερα εξακολουθούν να υπάρχου οι άρχοντες αλλά με ουσιώδη τροποποίηση. Συγκεκριμένα οι περισσότεροι προτιμούν τις κοινωνικές διακρίσεις και οι ολιγότεροι, οι οποίοι συνήθως παραμένουν άγνωστοι, αρκούνται μόνοι στην κατοχή του πλούτου και προωθούν

εκείνους που επιθυμούν μόνο την κοινωνική διάκριση για να επιτύχουν τους στόχους τους (το κέρδος). Δηλαδή οι πρώτοι κινούνται ως οιονεί καλοπληρωμένοι υπάλληλοι των δευτέρων. Τότε άρχισε δειλά- δειλά να δημιουργείται η πρώτη μορφή της αλυσίδας της εξουσίας που κάθε κρίκος της ήταν προορισμένος να εκτελεί μέρος του έργου που συνέθετε την εξουσία. Σήμερα οι ευφυέστεροι γνωρίζουν την ύπαρξή της αλυσίδας αλλά αδυνατούν να προσδιορίσουν ακριβώς τον πρώτο κρίκο που δένει η αλυσίδα και που κατευθύνεται.

Οι είλωτες ήσαν άνθρωποι δευτέρας διαλογής, η επίσημη εμφάνιση τους στους προϊστορικούς αλλά και στους ιστορικούς χρόνους έγινε στην Μεσσηνία και στην Σπάρτη και αυτοί προήρχοντο από τις παροικίες των μεγάλων πόλεων και ανήκαν στην κρατική εξουσία η οποία τους παραχωρούσε στους ισχυρούς. Οι είλωτες ανέλαμβαναν να εκτελούν βαρύτερες εργασίες και αποτελούσαν στους πολέμους τους προπομπούς των τακτικών στρατιωτών. Την σημερινή εποχή δεν υπάρχουν είλωτες και ο όρος απονέμεται σε εκείνους που προσφέρουν βαρεία εργασία έναντι ελαχίστης συγκριτικά αμοιβής. Δούλοι κατά κύριο λόγο ενεφανίσθησαν κατά τους πολέμους μεταξύ των φυλών αλλά και των τότε πόλεων και αποτελούντο από τους αιχμαλώτους που ήταν και η λεία του νικητή. Οι δούλοι στερούντο οιασδήποτε ελευθερίας και εξετίθεντο δημόσια ως πράγμα και είδος οικονομικής συναλλαγής έχοντας έκαστος χρηματική τιμή. Οι είλωτες και οι δούλοι προσέφεραν στην φυλή και κατόπιν στην κοινωνία ύψιστες οικονομικές υπηρεσίες διότι εργάζονται άνευ ή με ελάχιστη αμοιβή. Η δουλεία αποστερούσε από τον άνθρωπο κάθε ελευθερία και όλα τα δικαιώματα και αποτελεί πρόβλημα στους νομικούς ο χαρακτηρισμός της. Το καθεστώς των δούλων διήρκησε επί αιώνες στις

ανθρώπινες φυλές και άρχισε να μεταβάλετε με την εξάπλωση της Χριστιανικής θρησκείας όταν οι πιστοί κατά παραγγελία του Θεού τους εδέχοντο στις εκδηλώσει πίστεως και λατρείας προς τον Χριστό, δηλαδή το πρώτο δικαίωμα που απέκτησαν οι δούλοι ήταν εκείνο της πίστεως. Με την πάροδο του χρόνου η κάθε φυλή εξελίχτηκε, οι άρχοντες οι πλούσιοι και δυνατοί οικονομικά από ανάγκη να έχουν αποδοτικά εργατικά χέρια των δούλων αλλά και από φόβο της εξεγέρσεως των τελευταίων και ενθυμούμενοι τον βασιλέα της Αγγλίας Ιωάννη τον Ακτήμονα- που το 1204 σε εξέγερση των κολίγων τους παρεχώρησε μέρος της βασιλικής γης,- αποφάσισαν να παραχωρήσουν περισσότερα δικαιώματα στους δούλους και στους πτωχούς, αλλά η παροχή δικαιωμάτων και ελευθεριών προς αυτούς εγένετο πάντα από τον άρχοντα βασιλέα μέχρι και την Γαλλική επανάσταση οπότε ο λαός των πληβείων απέκτησε ελευθερίες και περισσότερα δικαιώματα και προς στιγμή κατήργησε και τους άρχοντες.

Η βόμβα της Γαλλικής επαναστάσεως δεν επέφερε ουσιώδης μεταβολές στις εξουσίες του φυλάρχου, απλώς ο τελευταίος σταδιακά άλλαξε όνομα και έγινε βασιλεύς αυτοκράτωρ δικτάτωρ τσάρος και άλλες προσωνυμίες και οι δούλοι ελέγοντο υπάλληλοι ή εργάτες .Παρά ταύτα ο ηγέτης εξ ανάγκης αλλά και από φόβο μήπως οι δούλοι επαναστατήσουν πάλι, άρχισε να τους καλοπιάνει με το σταγονόμετρο και να παραχωρεί ανθρώπινα δικαιώματα σε αυτούς. Τότε θυμήθηκε και την καραμέλα της δημοκρατίας ότι ο λαός θέλει περισσότερες ελευθερίες. Αλλά αυτό το γλειφιτζούρι δεν είχε καμιά ομοιότητα με την δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας όπως θα δούμε στην συνέχεια.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ !!!!! ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η φυλή των Αθηναίων περίπου 500 χρόνια πΧ ήταν ευφροσύνη και η πλέον πολιτισμένη στην τότε Ελλάδα και στο γνωστό κόσμο. Εκ του γεγονότος τούτου οι προύχοντες και άρχοντες της πόλης εσκέφθησαν σοφά να σταματήσουν τις σφαγές και τους εμφυλίους πολέμους και αποφάσισαν να ανακηρύσσεται αρχηγός εκείνος που προτιμούσαν οι περισσότεροι από μια κατηγορία προνομιούχων πολιτών που συνέθεταν τον Δήμο της Αθήνας διότι και αν επέρχεται σύρραξη μεταξύ των αρχόντων δια την κατάληψη του αξιώματος του αρχηγού πάλι οι περισσότεροι θα νικούσαν στη μάχη της διαδοχής τους ολιγότερους οπότε και δεν υπήρχε λόγος να σκοτώνονται μεταξύ τους. Δηλαδή καθιέρωσαν για πρώτη φορά τον θεσμό της κατά πλειοψηφία εκλογής, που σημαίνει ότι μέχρι τότε το δίκαιο του ισχυρότερου έγινε δίκαιο των περισσοτέρων.

Το εκλογικό σώμα του δήμου αποτελείτο από τους άρχοντας που είχαν τα προσόντα και τις προϋποθέσεις να γίνουν αρχηγοί και από τους οικονομικά ισχυρούς Αθηναίους και ρητώς εξαιρούντο οι πτωχότεροι, οι δούλοι και όλες οι γυναίκες δηλαδή το ποσοστό εκείνων που συμμετείχαν στην εκλογή ήταν απειροελάχιστο έναντι των παρεπιδημούντων στην πόλη των Αθηνών. Το κοινωνικό φαινόμενο της δημοκρατίας (η πρώτη ανά τον κόσμο εμφάνιση της καραμέλας) δεν εγένετο ασμένως αποδεκτό από τους σοφούς εγκεφάλους της εποχής και συγκεκριμένα ο Πλάτων και ο Ισοκράτης σοφοί όντες διέγνωσαν τις κακές συνέπειες της καραμέλας και ήταν απολύτως εχθρικοί προς την δημοκρατία και άλλοι σοφοί εγκεφαλοί την ανέχονται με αυστηρούς περιορισμούς. Ακόμη και ο Αριστοτέλης ανεγνώριζε την αξία μεγάλου μέρους από τα δημοκρατικά αιτήματα και γι αυτόν ήταν ζωτική η απαίτηση του πλήθους για ισότητα όλων των πολιτών διαφώνησε όμως

στην διαδικασία του επιδιωκομένου αποτελέσματος. Τέλος ο Αισχύλος με την «Ορέστεια» προσπαθεί να εμπνεύσει σεβασμό προς τους θεσμούς της δημοκρατίας που σημαίνει ότι δεν ήταν αποδεκτή από το μέγα πλήθος το οποίο εκκαλείτο να εφαρμόσει πάλι τους νόμους των αρχόντων. Εν ολίγοις η δημοκρατία των Αθηναίων διέφερε της σημερινής εις το ότι τότε οι εκλέκτορες ήσαν πολύ λίγοι και θεωρητικά υπεύθυνοι ενώ σήμερα εκλέκτορες είναι οι πάντες, ανεύθυνοι ακόμα και οι ηλίθιοι. Ομοιότητα οι δύο **δημοκρατίες** είχαν μόνο σε ένα σημείο στα λόγια (*verba Volant*).

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ

Δημοκρατία είναι ένας πολιτικός τρόπος ζωής ανθρώπων σε μία κοινωνία. Επεβλήθη άνωθεν, και έχει αλλάξει την σημασία της λέξης «επιλογή» με μία άλλη που η σημασία της είναι «η εκούσια υποταγή».

Αναφορικά με την λειτουργία του καθεστώτος οι θεωρητικοί υπεστήριζαν και υποστηρίζουν ότι η δημοκρατία είναι το πολίτευμα όπου η εξουσία πηγάζει από τον λαό, ασκείται από τον λαό και υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού. Κεντρικό χαρακτηριστικό της δημοκρατίας είναι η λήψη αποφάσεων με ψηφοφορία των πολιτών στην άμεση δημοκρατία, ή κάποιων αντιπροσώπων τους, στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Η ετυμολογία της λέξεως βρίσκεται στα συνθετικά «δήμος» (το σύνολο ή η συνέλευση των ανθρώπων που έχουν πολιτικά δικαιώματα) και «κράτος» (δύναμη, εξουσία, κυριαρχία). Ο όρος επινοήθηκε κατά τον πέμπτο αιώνα π.Χ. στην κλασική Ελλάδα, και χρησιμοποιήθηκε κατ' αντιδιαστολή με τη μοναρχία, την αριστοκρατία και την ολιγαρχία. Σήμερα, στην καθομιλουμένη, χρησιμοποιείται συνήθως κατ' αντιδιαστολή με τον όρο δικτατορία. Η λέξη «κράτος» ήταν μία απροσδόκητα σκληρή λέξη. Στις λέξεις «μοναρχία» και «ολιγαρχία» το δεύτερο συνθετικό «άρχω» σημαίνει «κυβερνώ, οδηγώ, κυριαρχώ». Είναι πιθανό ο όρος «δημοκρατία» να επινοήθηκε από τους δυσφημιστές της που απέρριπταν την πιθανότητα μίας, ούτως ειπείν, «δημαρχίας». Οποιαδήποτε κι αν ήταν η αρχική απόχρωση, ο όρος υιοθετήθηκε από τους Αθηναίους δημοκρατικούς ώστε να δηλώνει «το πολίτευμα εκείνο στο οποίο η εξουσία βρίσκεται στα χέρια της συνέλευσης των εχόντων πολιτικά δικαιώματα». Η λέξη παρουσιάζεται στον Ηρόδοτο, που έγραψε μερικά από τα προτιμότερα σωζόμενα γραπτά, αλλά ίσως δεν

χρησιμοποιήθηκε πριν το 440-430 π.χ. Δεν είναι σίγουρο ότι η λέξη χρησιμοποιήθηκε από τη στιγμή της γέννησης της δημοκρατίας, αλλά από το 460 π.Χ. γνωρίζουμε την ύπαρξη του ονόματος «Δημοκράτης», που προφανώς δόθηκε από τους γονείς στο παιδί τους ως ένδειξη δημοκρατικής νομιμότητας.

Η εξουσία πηγάζει από τον λαό. Αυτό σημαίνει, κι αν πάρουμε σαν δεδομένο ότι η λειτουργία του πολιτεύματος θα περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την ύπαρξη κυβέρνησης, ότι για να είναι η κυβέρνηση δημοκρατική θα πρέπει να είναι δημοφιλής, ή τουλάχιστον να τυχαίνει της αποδοχής των πολιτών ή αλλιώς αντλεί τη νομιμότητα της από το λαό.

Η εξουσία ασκείται από τον λαό. Αυτό σημαίνει ότι για να είναι ένα πολίτευμα δημοκρατικό θα πρέπει με κάποιους τρόπους να εξασφαλίζει τη συμμετοχή των πολιτών στις πολιτικές διαδικασίες, τις διακυβέρνησης και λήψης αποφάσεων. Για παράδειγμα στις εκλογές των αντιπροσώπων του λαού και στα δημοψηφίσματα σε θέματα γενικότερου ενδιαφέροντος

Η εξουσία εξυπηρετεί τα συμφέροντα του λαού. Αυτό σημαίνει ότι τα όργανα της πολιτείας που είναι φορείς εξουσίας (κυβέρνηση, βουλή κ.ο.κ.) πρέπει να υπηρετούν και να προασπίζουν τα συμφέροντα του συνόλου της κοινωνίας, και όχι π.χ. κάποιου εκτός της κοινωνίας ή κάποιων μόνο τμημάτων της. Για παράδειγμα, αυτό μπορεί να σημαίνει ότι πρέπει να επιδιώκουν την ευρύτερη δυνατή συναίνεση. Επίσης σημαίνει ότι ταυτόχρονα με την αρχή της πλειοψηφίας πρέπει να υπάρχουν μηχανισμοί που προασπίζουν και τα συμφέροντα της μειοψηφία. Η Εξουσία πηγάζει από τον λαό. Αυτό σημαίνει, κι αν πάρουμε σαν δεδομένο ότι η λειτουργία του πολιτεύματος θα περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την ύπαρξη κυβέρνησης, ότι για να είναι η κυβέρνηση δημοκρατική θα πρέπει να είναι δημοφιλής, ή

τουλάχιστον να τυχαίνει της αποδοχής των πολιτών ή αλλιώς αντλεί τη νομιμότητα της από το λαό. Αυτά λένουν οι θεωρητικοί και ρομαντικοί λάτρεις του καθεστώτος αλλά όπως θα διαβάσουμε στη συνέχεια επί της ουσίας η δημοκρατία γενάτε από την, υποτίθεται αβίαστη, θέληση του λαού. Θεωρητικοί θιασώτες και υποστηρικτές του θεσμού επαγγέλλονται επίσης και ότι ο λαός ορίζει τους εκπροσώπους του, ότι με την εκλογή ενός φυσικού προσώπου ως αρχηγού της φυλής ή του κράτους αποφεύγεται η μονοκρατορία του ενός ,ότι δια την εκλογή του προσώπου του αρχηγού ισχύει ο απαραβάτος κανόνας της πλειοψηφίας των εκλεκτόρων οι οποίοι και αποφασίζουν και των οποίων η βούληση επικρατεί εκείνης της μειοψηφίας, ότι παραχωρείται απόλυτη ελευθερία της διαμαρτυρίας της εκφράσεως των ανθρώπων και της διακίνηση των ιδεών τους , δεν υπάρχει λογοκρισία των κειμένων και του τρόπου και των μέσων εκφράσεως, ότι υπάρχει ισοτιμία και ισονομία μεταξύ των ανθρώπων της φυλής που σημαίνει ότι δεν υπάρχουν εξαιρέσεις και όλοι έχουν ακριβώς τις ίδιες ευκαιρίες στην ζωή τους, ότι δικαιοσύνη είναι το δώρο της φύσεως της λογικής και του Θεού ώστε το άδικο ουκ ευλογείται και τέλος επαγγέλλονται την πειθαρχία και ατομική ανεξαρτησία .

ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ !!! ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ

Η δημοκρατία γενάτε από την υποτίθεται αβίαστη θέληση του λαού έναντι της δικτατορίας που γενάτε με την βία των ολίγων επί του κοινωνικού συνόλου . Από την δικτατορία υπάρχει η απαλλαγή με την κρεμάλα του δικτάτορος από την δημοκρατία δεν υπάρχει απαλλαγή παρά μόνο η εκλογή νέου πρωθυπουργού ή προέδρου που αλλάζει το πρόσωπο του κυβερνήτη και όχι το σύστημα. Οι θεωρητικοί θιασώτες και υποστηρικτές του θεσμού επαγγέλλονται την καθιέρωση των πολιτικών κομμάτων την ύπαρξη των σκεπτόμενων και αδιάφθορων βουλευτών !!! την εκλογή ενός φυσικού προσώπου ως αρχηγού της φυλής η του κράτους και έτσι αποφεύγεται η μονοκρατορία του ενός, δια την εκλογή του προσώπου του αρχηγού υπάρχει ο απαράβατος κανόνας της πλειοψηφίας των εκλεκτόρων οι οποίοι και αποφασίζουν και των οποίων η βούληση επικρατεί εκείνης της μειοψηφίας παραχωρείται απόλυτη ελευθερία της διαμαρτυρίας της εκφράσεως των ανθρώπων και διακίνηση των ιδεών τους , με κρατικές διατάξεις δεν υπάρχει λογοκρισία των κειμένων και του τρόπου και των μέσων εκφράσεως των υπάρχει ισοτιμία και ισονομία μεταξύ των ανθρώπων της φυλής που σημαίνει ότι δεν υπάρχουν εξαιρέσεις και όλοι έχουν ακριβώς τις ίδια ευκαιρίες στην ζωή τους ,οργανώνεται η δικαιοσύνη που είναι το δώρο της φύσεως της λογικής και του Θεού ώστε το άδικο ουκ ευλογείται και στο τέλος με νομοθετημένα όργανα επιβάλλεται πειθαρχία και ατομική ανεξαρτησία.

1) Τα πολιτικά κόμματα

Με βάση τις εξαγγελίες τους σήμερα οι πολιτικοί συσχετισμοί που μπορούν να πάρουν μέρος στις εκλογές και έχουν τη μορφή του κόμματος διακρίνονται σε φιλελεύθερους προοδευτικούς, ριζοσπαστικούς, σοσιαλιστικούς, και κουνουνιστικούς. Υπάρχουν όμως και επί μέρους διακρίσεις όπως οι εργατικοί, οι θρησκευτικοί, των κυνηγών και διάφοροι άλλοι. Μετά την Γαλλική επανάσταση γεννήθηκε και νέα διάκριση στα κόμματα, σε δεξιά, του κέντρου, και τα αριστερά. Προσωπικά πιστεύω ότι τα κόμματα των επί μέρους διακρίσεων απορροφήθηκαν ουσιαστικά από τους μεγάλους συσχετισμούς και αν υφίστανται τυπικά αι η ύπαρξη τους οφείλεται στην ανοησία μερικών ανθρώπων. Αναφορικά με την διάκριση δεξιά-αριστερά-κέντρο μου θυμίζει τον προσανατολισμό σε φυσικό χώρο και όχι σε ιδεατό όπως είναι τα πολιτικά κόμματα. Κατά την ταπεινή μου γνώμη σήμερα υπάρχουν δύο πολιτικές τάσεις στις κοινωνίες, η συντηρητική και η ριζοσπαστική. Η πρώτη επιδιώκει την παραμονή και βελτίωση της υφισταμένης καταστάσεως και η δεύτερη την αλλαγή του υφιστάμενου καθεστώτος κατά το δυνατόν. Πολιτικό κέντρο δεν πρέπει να υπάρχει και εδώ υπάρχει παραφωνία και ενδεχομένως και πολιτική απάτη όταν γίνεται προσπάθεια αλιεύσεως ψήφων και ανθρώπων από τις δυο βασικές πολιτικές θέσεις. Μία νεοελληνική ρήση αναφέρει <<ή με το χωροφύλαξ ή με τον αστυφύλαξ. Και μία αρχαιοελληνική ρήση αναφέρει <<ου δυνατό δυσι κύριοις δουλεύει>>. Με άλλα λόγια δεν χωράνε δύο πεπόνια στην ίδια μασχάλη. Παλαιότερα οι Ελληνοραγιάδες είχαν διαιρεθεί σε τρεις ομάδες, στην Αγγλική την Γαλλική και την Ρωσική ανάλογα με την εξάρτηση ενός εκάστου στις τότε μεγάλες δυνάμεις. Σήμερα δεν υπάρχει παρόμοια διάκριση διότι όλα τα κόμματα-καρναμέλες έχουν προσχωρήσει με

δημοκρατικές διαδικασίες !!!!! σαν κρίκοι στη αλυσίδα που έχει μόνο αριθμούς στο τελευταίο κρίκο και που δεν έχει τοπική και συγκεκριμένη έδρα. Για τα πολιτικά κόμματα εν γνώσει ή εν αγνοία του ο λαός γλύφει την δημοκρατική καραμέλα.

2) Οι βουλευτές.

Τα μέλη της Βουλής εκλέγονται απευθείας από το εκλογικό σώμα δηλαδή από τον λαό με άμεση, καθολική και μυστική ψηφοφορία κατά τις βουλευτικές εκλογές .Τα Συντάγματα των κρατών δεν προσδιορίζουν επακριβώς τον αριθμό των Βουλευτών αλλά προσβλέπον ότι οι βουλευτές δεν μπορεί να λιγότεροι από διακόσιοι (200) ούτε περισσότεροι από τριακόσιοι (300). Οι βουλευτές αποκτούν το αξίωμά τους από την ημέρα της εκλογής τους. Από τους 300 Βουλευτές, ένα μέρος τους, όχι μεγαλύτερο του ενός εικοστού, μπορεί να εκλέγεται ενιαίος σε ολόκληρη την Επικράτεια, σε συνάρτηση με τη συνολική εκλογική δύναμη του κάθε κόμματος (πρόκειται για τους λεγόμενους Βουλευτές Επικρατείας δηλαδή διοριζομένους από το κόμμα) .

Θεωρητικά πάντα, κάθε πολίτης έχει το δικαίωμα να εκθέσει υποψηφιότητα ως ανεξάρτητος κόμματος αλλά εμπειρία μου λέει ότι αυτός συνηθέστατα δεν θα έχει την τύχη της εκλογής. Προς τούτο οι επιθυμούντες την ιδιότητα του βουλευτή πρέπει να προστρέξουν να ενταχθούν στις λίστες των υποψηφίων των μεγάλων κομμάτων άλλως έχασαν τελείως την εκλογή τους. Εάν τελικά δεν βρεθούν οι τρακόσοι με τις προαναφερόμενες ιδιότητες της εύνοιας και της αποδοχής τους από το αρχηγό και φύλαρχο τότε οι υπεύθυνοι του κόμματος στρέφονται προς τις λαϊκές αγορές και εκεί

γίνεται το παζάρι και προτιμάτε σαν υποψήφιος εκείνος που έχει τα προσόντα και άλλα πολλά.....

Στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση είχαμε αφεντικά παρελθόντων ετών, τον Τσαλδάρη και τον Σοφούλη. Από το 1950 μέχρι σήμερα με εξαίρεση << τι Παπάγος τι Πλαστήρας >> και την παρένθεση Σημίτη επί 65 χρόνια την Ελλάδα κυβερνούν δύο οικογένειες του Καραμανλή και του Παπανδρέου και τώρα εκκολάπτεται και τρίτη που ακούει στο όνομα Μητσοτάκης. Και ερωτάται ο ευφυής κατά τα άλλα Ελληνικός λαός των δέκα εκατομμυρίων δεν μπορούσε επί 65 χρόνια να βρει άλλον αρχηγό αλλά ήταν ικανοποιημένος πάντα να γλύφει τη ίδια καραμέλα της δημοκρατίας και φθάσαμε στο << κατεστημένο φυγείν αδύνατο >>.

Ο νεποτισμός είναι το φαινόμενο να επιβιώνουν και να κυριαρχούν στην πολιτική, κοινωνική, ακαδημαϊκή ζωή (αλλά και στην οικονομική ζωή ενός τόπου) μέλη της ίδιας οικογενείας συχνά επί σειρά πολλών γενεών.

Ο νεποτισμός είναι η οικογενειοκρατία, η οποία εκδηλώνεται με την παραχώρηση θέσεων και αξιωμάτων σε συγγενείς και φίλους. Είναι η εκμετάλλευση από κάποιον του αξιώματος ή της θέσης που κατέχει, για να προωθήσει συγγενικά ή άλλα πρόσωπα του περιβάλλοντός του σε θέσεις κι αξιώματα χωρίς αξιοκρατικά κριτήρια. Η πρακτική αυτή εμφανίζεται συνήθως στην πολιτική στην παιδεία και στη θρησκεία. Και επ' αυτού οι αντιπρόσωποι του λαού γλείφονται.

3) Το φυσικό πρόσωπο του φυλάρχου – αρχηγού.

Κατά το παρελθόν άνθρωποι με σάρκα και οστά και αδικημένοι από τις σκληρές αποφάσεις του αρχηγού είχαν συγκεκριμένο αντίπαλο εναντίον του οποίου μπορούσαν να διαμαρτυρηθούν ή και να επαναστατήσουν. Από τον 18^ο αιώνα όμως όταν η καραμέλα της δημοκρατίας άρχισε να γλυκαίνει και να εξαπλώνεται στους πολιτισμένους λαούς του πλανήτη έγινε αντιληπτό από τους προύχοντες κάθε εποχής και τους νεοεμπνευστές του νέου και γλυκού εδέσματος ότι κινδυνεύουν τα οικονομικά τους συμφέροντα από τις διεκδικήσεις του όχλου με τις δημοκρατικές διαδικασίες άρχισαν σταδιακά να αλλάζουν την μορφή τους και από επώνυμοι μετετράπησαν σε ανώνυμους. Συγκεκριμένα άρχισαν να δημιουργούν ανώνυμες εταιρίες με μετόχους των οποίων ουκ εστί ο αριθμός οι οποίοι μεταβίβαζαν ελευθέρως την μετοχή τους στον οποιοδήποτε κατά το δοκούν. Δηλαδή αυτές οι ανώνυμες εταιρείες σου θυμίζουν τις off shore που καλύπτονται από νομιμότητα και συγχρόνως από ανωνυμία. Όμως οι όποιες ανώνυμες εταιρείες και αν επιλέξει κανείς έχουν την ανάγκη φυσικών προσώπων προκειμένου να λαμβάνουν μέτρα στους λαούς και να επιτυγχάνουν τους οικονομικούς σκοπούς των για την διατήρηση ή και βελτίωση των θέσεων τους.

Προς τούτο επιλέγουν φιλόδοξα πρόσωπα που επιθυμούν να λάβουν το χρίσμα του καλοπληρωμένου υπαλλήλου, τον ορίζουν αρχηγό, πρόεδρο, πρωθυπουργό και του αναθέτουν την εκπλήρωση του σκοπού τους. Σήμερα υπάρχουν ινστιτούτα και καλά αμειβόμενοι ερευνητές που παρακολουθούν με ακρίβεια και επισταμένως τις αξιώσεις των φυλών και τις ανησυχίες των ανθρώπων και τις μεταφέρουν με την μορφή της αλυσίδα όπου δει δια την λήψη των κατάλληλων μέτρων. Την επιτυχία ή την αποτυχία των μέτρων

επωμίζεται πάντα ο αρχηγός ή ο πρόεδρος που στην δευτέρα περίπτωση εάν δεν εκτελέσει πιστά τις εντολές του αφεντικού εξοστρακίζεται της θέσεως του αλλά ποτέ η εταιρία δεν μένει ακέφαλος διότι υπάρχει πάντα plan B δηλαδή υπάρχει πληθώρα προσώπων που επιθυμούν διακαώς να έχουν την θέση του καλοπληρωμένου υπαλλήλου. Το έξυπνο αφεντικό διαλέγει τον καλλίτερο κηπουρό και τον βαφτίζει γεωπόνο αν όμως δεν ανθίσει ο κήπος δεν φταίει το αφεντικό που δεν αγόρασε καλό λίπασμα αλλά ο κηπουρός τον οποίο απαλλάσσει των καθηκόντων του. Οι περισσότεροι πλέον υποπτεύονται ότι υπάρχουν κρατικές ανώνυμες εταιρίες οικονομικών συμφερόντων που τείνουν να εξελιχτούν σε διαπλανητικές. Εκείνο που μέχρι στιγμής αγνοούμε είναι οι τεχνικές λεπτομέρειες λειτουργίας διότι η κολλητική ουσία των μετόχων είναι γνωστή και είναι αυτή του οικονομικού κέρδους.

Συνεπώς αν ο άνθρωπος κατά την επιλογή του αγνοεί το πρόσωπο του πρώτου τον οποίο θέλει αρχηγό, πρόεδρο η πρωθυπουργό και έχει απέναντι του υπαλλήλους για να επιλέξει που παίρνουν άνωθεν εντολές όμως τότε δεν έχουμε δημοκρατία αλλά καλλιστεία. Δυστυχώς οι πολιτικοί και οι κρατικοί υπάλληλοι ενεργούν με την μέθοδο της αλυσίδα με άγνωστο τον τελευταίο κρίκο και επικαλούνται την δημοκρατία δίκην караμέλας για γλείψιμο. Προσωπικά πιστεύω ότι πλέον δεν υπάρχει φυσικό πρόσωπο του αρχηγού στον πλανήτη και ο φύλαρχο είναι σύνολο αριθμών από το 1 έως το 9 και πίσω τους με πολλά μηδενικά και έπονται στις λέξεις χρήμα ή αγαθά ή υπηρεσίες. Γύρο από τον αριθμό βρίσκετε πλήθος παρατρεχάμενων ίσως και διαφορετικών συμφερόντων άτομα που εν ομόνοια και κατά περίπτωση προσπαθούν αμέσως ή εμμέσως να αυξήσουν τον αρχικό αριθμό.

4) Ο κανόνας της πλειοψηφίας

Πιστεύω ότι ο θεσμός της πλειοψηφίας είναι αθεράπευτη αρρώστια που απαντάται σε κάθε εκλογή διότι ενδεχομένως θεωρεί κρατούσα μία άποψη ληφθείσα από ηλίθιους .Η πλειοψηφία μοιάζει με τον καρκίνο στον άνθρωπο που τον θεωρεί ενδεχόμενο κακό αλλά προσπαθεί να σωθεί με κάποια αγωγή ή ελπίζει να βρεθεί το φάρμακο .Και στις δύο περιπτώσεις υπάρχει η ελπίδα στην πρώτη να μην υπάρχουν οι ηλίθιοι την λήψη της αποφάσεως και στην δεύτερη να επιτύχει η θεραπεία, εάν οι ελπίδες δεν πραγματοποιηθούν επέρχεται ο θάνατος.

Ο τρόπος της ψηφοφορίας ποίκιλε ανέκαθεν στους διάφορους λαούς κατά εποχές. Στην αρχαία Ελλάδα, στην ομηρική εποχή αναφέρονται ψηφοφορίες που γίνονταν φανερά δια βοής, από συγκεντρωμένους επί τούτου βασιλείς, ή πολίτες, ακόμη και στρατιώτες.

Στην αρχαία Σπάρτη η ψηφοφορία γίνονταν φανερά δια βοής. Αντίθετα στην αρχαία Αθήνα που έχαιρε δημοκρατίας η ψηφοφορία γινόταν άλλοτε φανερά και άλλοτε μυστική.

Η μεν φανερή γινόταν με χειρονομία, δηλαδή δια της ανάτασης του χεριού, η οποία ήταν και η πλέον συνήθης. Στη ψηφοφορία αυτή ο κήρυκας καλούσε πρώτα τους μετέχοντες στη συνέλευση που παραδέχονταν την πρόταση ή για να αποκρούσουν αυτήν να υψώσουν το χέρι. Έπειτα καλούσε τους αποκρούοντες να πράξουν το ίδιο. Αν ο αριθμός ήταν αμφίβολος τότε επακολουθούσε η λεγόμενη **χειροτονία, όπου επαναλαμβάνονταν τα ίδια καταμετρώντας τα ανυψωμένα χέρια κάθε φορά.**

Η δε μυστική ψηφοφορία γινόταν με όστρακα και λάμβανε χώρα κυρίως στα λεγόμενα ψηφίσματα «επ' ανδρί» που αφορούσαν δηλαδή πρόσωπα, όπως π.χ. ο οστρακισμός, που γίνονταν συνηθέστερα για την «άνευ δίκης»

δίωξη κάθε φορά των πολιτικών αντιπάλων των κρατούντων, με επακόλουθο την 10ετή εξορία τους,.

Στη νεότερη εποχή παρατηρούνται τα δύο είδη ψηφοφορίας η φανερή και μυστική. Η μεν φανερή με ανάταση του χεριού των ονομαστικά προσκαλούμενων εκλογέων η δε μυστική με σφαιρίδια ή ψηφοδέλτια. Σύμφωνα με το ελληνικό εκλογικό δίκαιο έχει καθιερωθεί μυστική ψηφοφορία για τις βουλευτικές εκλογές, καθώς και για ορισμένες περιπτώσεις στο κοινοβούλιο που αφορούν εναντιώσεις επί προτεινομένων νομοσχεδίων, προτάσεων, κ.λπ. και περισσότερο επί προσωπικών ζητημάτων, π.χ. κατά Προέδρου Δημοκρατίας.

Μειοψηφία απαντάται στις ομαδικές αποφάσεις όταν στην κρατούσα θέση υποστηριζόμενη από τους περισσότερους υπάρχουν γνώμη ή γνώμες που διαφέρουν της κρατούσης, η γνώμη των τελευταίων και ονομάζεται μειοψηφία. Η κατά πλειοψηφία λαμβανομένη απόφαση πρέπει να προέρχεται από άτομα της ίδιας ή περίπου της ίδιας πνευματικής ικανότητας και να είναι απαλλαγμένη των οικονομικών συμφερόντων του ψηφίζοντος.

Ο Αριστοτέλης, μία από τις πιο σημαντικές μορφές της φιλοσοφικής σκέψης του αρχαίου κόσμου, που η διδασκαλία του διαπερνούσε βαθύτατα τη δυτική φιλοσοφική και επιστημονική σκέψη μέχρι και την Επιστημονική Επανάσταση του 17ου αιώνα και θεωρείται πάντα από τους μεγαλύτερους φιλοσόφους όλων των εποχών διότι υπήρξε φυσιοδίφης, φιλόσοφος, δημιουργός της λογικής και ο σημαντικότερος από τους διαλεκτικούς της αρχαιότητας. Αυτός είναι που διετύπωσε και το αθάνατο ανά τους αιώνες δόγμα << ουκ εν τω πολλω το ευ>> που σημαίνει ότι προέχει η ποιότητα της μίας ομάδας από την ποσότητα. Με αυτή την σκέψη είναι πιθανό ανόητοι να λαμβάνουν ηλίθιες αποφάσεις δεδομένου ότι δεν υπάρχει προ

της εκλογής το ηλιθιοόμετρο για την διαπίστωση της πνευματικής ικανότητας του εκλέκτορα. Στο όνομα της πλειοψηφίας έχουν γίνει άπειρα εγκλήματα στο ανθρώπινο γένος, χαρακτηριστικά αναφέρω ότι ο Σωκράτης ήπιε το κονίο κατόπιν αποφάσεως του Δήμου των Αθηναίων και ο Αριστείδης ο δίκαιος εξοστρακίσθηκε με την απόφαση του ιδίου Δήμου και για τους θρήσκους ο Χριστός σταυρώθηκε μετά την απόφαση του όχλου. Ο Βίκτωρ Ουγκώ αναφέρει στο μνημειώδες ανά τους αιώνας βιβλίο του οι <<ΑΘΛΙΟΙ>> ότι νόμος της πλειοψηφίας τελικά πνίγηκε στο πρόσωπο του Ιαβέρη. Αλλά το ίδιο συμβαίνει και στην εμπορική και βιομηχανική ζωή των εταιριών που οι μέτοχοι αγωνιούν να συγκεντρώσουν τον μαγικό αριθμό 51% των μετοχών προκειμένου να εκμεταλλευθούν εκείνους του 49%. Πρωτίστως δεν ενδιαφέρονται διά την πρόοδο της εταιρίας αλλά για την ανάληψη της διοικήσεως προκειμένου να εκμεταλλεύονται την μειοψηφία και πολλές φορές να κλέβουν τη συμμετοχή της. Υπάρχοντας του δόγματος της πλειοψηφίας με όλα τα ελαττώματα που ανεφέρθησαν, δεν υπάρχει ανά τον κόσμο άλλη μέθοδος λήψεων αποφάσεων μέχρι σήμερα, γεγονός που γνωρίζει πολύ καλά ο τελευταίος μυστικός κρίκος της αλυσίδας δηλαδή ο οικονομικός πλέον φύλαρχος, και προσπαθεί πάντα να την διατηρεί προκειμένου να επιτύχει του σκοπού του. Δηλαδή δεν είναι πάντα γλυκύτερες οι πολλές καραμέλες, μπορεί να είναι πιο γλυκές οι λιγότερες αλλά και πιο ακριβές. Περαιτέρω θα εξετάσουμε και τους τρόπους επιβολής των επιδιώξεων του.

5) Η Ισοτιμία και η Ισονομία των ανθρώπων

Και οι δύο λέξεις αναλογικά παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα σε σημείο να χρησιμοποιούνται και η δύο στην έκφραση του ίδιου γεγονότος. Η πρώτη καθιερώνει την αρχή της ισότητας των ανθρώπων απέναντι στο νόμο που υποχρεώνει όλους να ερευνούν τα γεγονότα ομοιόμορφα, εκτός των εξαιρέσεων που προβλέπει πάλι ειδικά ο νόμος. Ισονομία είναι η ισότητα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων καθενός και η ίση μεταχείριση πάντων έχοντων τις ίδιες προϋποθέσεις ή τα ίδια προσόντα. Δηλαδή ισοτιμία σημαίνει ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν τα ίδια δικαιώματα και ισονομία σημαίνει ότι ο ίδιος νόμος εφαρμόζεται το ίδιο σε όλους νόμος. Στην Ελλάδα ανέκαθεν δεν υπήρχε ισονομία η ισοτιμία των πολιτών και αυτό μαρτυρούν δύο θυμοσοφίες τού λαού που λένε η πρώτη << αυτός προχώρησε γιατί είχε τα μέσα >> και η επόμενη ρήση << αυτός έχει μπάρμπα στην Κορώνη>>. Δηλαδή οι λέξεις μέσα και μπάρμπα επισημοποιούν την μη εφαρμογή της ισονομίας και καθιερώνουν τις διαφορές. Εάν έλειπε ή λέξη <<κατ' εξαίρεση>> από το Ελληνικό λεξιλόγιο ίσως είχαμε ισοτιμία που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ισονομία των πολιτών.

Το καθεστώς πλέον της ελλείψεως ισονομίας και ισοτιμίας δεν είναι μόνο Ελληνικό φαινόμενο αλλά καλύπτει όλο τον πλανήτη με μικρές η και μεγάλες διαφορές ίδια εκεί που υπάρχει το δημοκρατικό πολίτευμα διότι το << κατ' εξαίρεση>> διευκολύνει την αλυσίδα που καταλήγει στον τελευταίο μυστικό κρίκο της εξουσίας. Η ισοτιμία και ισονομία παραβιάζεται άπειρες φορές περισσότερο στο δημόσιο βίο και λιγότερο στον ιδιωτικό. Συγκεκριμένα μόνο λίγα παραδείγματα. Στην δικαιοσύνη οι πρόεδροι των ανωτάτων δικαστηρίων διορίζονται από την εκάστοτε κυβέρνηση δικαστές

που είναι φίλα προσκείμενοι σε αυτή, πολλοί δε θεωρούνται και προσκυνητές. Ουδείς δικαστής στρέφεται εναντίο της κυβερνήσεως, εκτός εάν πρόκειται για ίδιο αυτού συμφέρον ή της επαγγελματικής τους τάξεως που ανήκει, οπότε και δεν πειθαρχεί στις εντολές. Οι δικαστές Πολυζωίδης και Τερτσέτης που δεν πειθάρχησαν στην κυβερνητική εντολή για την ενοχή του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη αποτέλεσαν την εξαίρεση του κανόνα και απήλθαν ανεπιστρεπτί παραμένοντες σαν ιστορικά φαινόμενα και σαν ονομασία αιθουσών των δικαστηρίων. Από ότι γνωρίζω, από την απελευθέρωση της Ελλάδος το 1821 μέχρι σήμερα η δικαστική τάξη δεν έχει να παρουσιάσει δικαστές ανάλογους των ανωτέρω.

Στην παιδεία <<το ψάρι βρωμάει από κεφάλι>>. Μέχρι πρότινος, η επιστημονική έδρα του τακτικού καθηγητού πανεπιστημίου ήταν κληρονομητή, είχε οικονομική αξία της δωρεάς ή της προικός. Δηλαδή ο τακτικός καθηγητής χάριζε την έδρα στο γιό του ή την έδινε προίκα στο γαμπρό της κόρης του με γνωστή μέθοδο δηλαδή υπήρχε αλληλοεξυπηρέτηση των καθηγητών «do ut des». Τρίτοι εγένοντο καθηγητές όταν ο τακτικός καθηγητής δεν είχε απογόνους και με κριτήριο τη υποταγή τους στον απερχόμενο καθηγητή και οι υπόλοιποι επιστήμονες, που κουβαλούσαν την τσάντα του καθηγητού και έκαναν δουλειές του ποδαριού έφταναν μέχρι την θέση του υφηγητή μέχρι του ορίου της ηλικίας τους. Ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι ένα απλό πυροτέχνημα και μία ανάγνωση του βιογραφικού σημειώματος και της οικογενειακής καταστάσεως ενός εκάστου θα διαπιστωθεί του λόγου το αληθές. Σήμερα αν και οι καθηγητές έγιναν περισσότεροι και από τα περίπτερα ισχύει το ίδιο σύστημα προαγωγής τους και γενικώς για οποιοδήποτε πολίτη εφόσον διεκδικεί μία θέση γενικώς στο δημόσιο που προϋποθέτει την διαδικασία

της επιλογής του προσώπου. Δηλαδή με τις λέξεις <<κατ'εξαιρέση>> ή με τα <<ειδικά προσόντα>> καταργούνται οι διατάξεις για την ποιότητα και ο κανών της ιεραρχίας του κρινόμενου ανθρώπου. Στην υγεία στα δημόσια νοσοκομεία οι φίλοι του εκάστοτε υπουργού τελείως άσχετοι με το αντικείμενο διορίζονται πρόεδροι του διοικητικού συμβουλίου μέχρι ότου έρθει νέος υπουργός και αλλάξει τις διοικήσεις. Ένας ποδοσφαιριστής που έχει σπάσει το πόδι του και μπήκε σε νοσοκομείο γνωρίζει καλλίτερα τον τρόπο λειτουργίας του από ένα πρόεδρο-λογιστή που δεν έχει μπει στο νοσοκομείο ούτε σαν επισκέπτης. Αναφορικά με τα φάρμακα η δημοκρατία έχει ορίσει τις επιτροπές επί των επιτροπών που κρίνουν τα συστατικά τις θεραπευτικές ιδιότητες ενός εκάστου φαρμάκου αλλά και την αγοραία τιμή. Οι φαρμακευτικές εταιρίες συναλλάσσονται έναντι αμοιβής με τους ιατρούς δια την προώθηση των δικών τους φαρμάκων. Δηλαδή οι περισσότερες ιατρικές συνταγές αναφέρουν τα πολυδιαφημιζόμενα φάρμακα ή εκείνα που προσφέρουν τα υψηλότερα ποσοστά στους ιατρούς, και το μόνο φάρμακο που δεν χρειάζεται συνταγή είναι το νερό του Καματερού. Στην δημοσία διοίκηση συμπεριλαμβανομένων και των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας γίνεται όργιο. Απορώ γιατί υπάρχουν στους υπαλληλικούς κώδικες οι διατάξεις περί προαγωγών και μεταθέσεων. Θα έπρεπε να αντικατασταθούν όλες με δύο λέξεις οι προαγωγές και μεταθέσεις να γίνονται κατ επιλογή και με τα ειδικά προσόντα. Δηλαδή τέλος οι διατάξεις περί αρχαιότητας. Συνεπώς η δημοκρατία της καραμέλας μας κοροϊδεύει όταν επαγγέλλεται την ισότητα και την ισονομία των πολιτών λίγοι γλύφουν την καραμέλα και οι περισσότεροι αντί καραμέλα πιπιλάνε το δάκτυλό τους.

6) Η δικαιοσύνη – αρνησιδικία

Η δικαιοσύνη ορίζεται ως αγαθό που δεν στοχεύει στην ευδαιμονία εκείνου που την απονέμει, αλλά στον άλλον άνθρωπο που την αποδέχεται. Κατά συνέπεια είναι η κρατίστη των αρετών γιατί δεν ασκείται για ίδιο όφελος, αλλά προς χάριν τρίτου. Η πιο μεγάλη και η πιο όμορφη φρόνηση είναι η κυβέρνηση της πολιτείας, δηλαδή η δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη όμως έχει την πηγή της μέσα στην ανιδιοτέλεια και στην ελευθερία της ψυχής, που πάντα βέβαια την ενεδρεύει η ανάγκη και η νομοτέλεια.

Ο Αριστοτέλης διακρίνει τρία είδη δικαιοσύνης:

Την διανεμητική που απονέμεται με βάση την αξία του ανθρώπου. Για τους δημοκρατικούς όμως αξία αποτελεί η ελευθερία, για τους ολιγαρχικούς ο πλούτος ή η καταγωγή και για τους αριστοκρατικούς η αρετή. Το διανεμητικό δίκαιο δεν περιορίζεται στην αναγνώριση των δικαιωμάτων τους ενός ή του άλλου, όπως κάνει η ιδιωτική ηθική και η καντιανή δικαιοσύνη, αλλά συνιστά εφαρμογή, πραγματοποιήσιμη της δικαιοσύνης. Προϋποθέτει επομένως την ύπαρξη δημοσίων αρχών που πρέπει να κυριαρχούνται από την ιδέα της δικαιοσύνης και τη θέληση να την κάνουν να επικρατήσει σε κάθε περίπτωση.

Την διορθωτική που απονέμεται με βάση την αρχή όλα τα άτομα είναι ίσα μεταξύ τους. Η άνιση μεταχείριση όμως των ίσων είναι εξίσου άδικη της ίσης μεταχείρισης των άνισων.

Η επιείκεια ως μέρος της πρωτογενούς πραγμάτωσης της δικαιοσύνης καλύπτει το κενό και την έλλειψη που εμφανίζει ο νόμος που δεν διακρίνεται για την πληρότητα και την ακρίβεια που παρατηρείται στο χώρο

των θετικών επιστημών . Συνεπώς δια την ύπαρξη της δικαιοσύνης απαιτούνται δύο πυλώνες η κρατική βούληση και η ανεύρεση των καταλλήλων ανθρώπων, και επί του προκειμένου παρατηρούμε στη απονομή της δικαιοσύνης τα εξής.

Η κρατική βούληση υπάρχει για την απονομή της δικαιοσύνης αλλά ποιός δικαιοσύνης εκείνων που κρατούν την εξουσία ή του λαού. Η κρατική εξουσία προσφέρει άπλετη δικαιοσύνη όταν οι αποφάσεις της δεν θίγουν τα συμφέροντα της ίδιας και των προστατευμένων προσώπων. Εκ της κάθε ημέρα παρακολουθήσεως της λειτουργία της δικαιοσύνη παρατηρούμε ότι συνήθως καταδικάζονται συγκριτικά οι <κλεφτοκοτάδες> και οι <μπουγάδο-κλέφτες> και όχι οι μεγάλο κλέφτες και οι μεγαλοαπατεώνες. Εάν καταδικασθεί κατ'εξαίρεση κάποιος μεγαλοσχήμων σημαίνει ότι έχει χάσει την εύνοια της διοικήσεως ή τιμωρείται προς παραδειγματισμό των υπολοίπων.

Οι δικαστές είναι άνθρωποι με όλες τις ανθρώπινες αδύναμες που οι περισσότεροι διάλεξαν το δικαστικό σώμα για να ασκήσουν επάγγελμα και όχι, όπως υποστηρίζουν ρομαντικοί θεωρητικοί, λειτούργημα και επειδή δεν είχαν την δυνατότητα να ασκήσουν άλλο επάγγελμα με την χρήση του πτυχίου της νομικής. Οι δικαστές καλυπτόμενοι πάντα από το ανεύθυνο του ανωτάτου άρχοντος και το αλάθητο του Πάπα λαμβάνουν κατά το δοκούν αποφάσεις άλλοτε ορθές και άλλοτε λανθασμένες. Αναφορικά με το περιεχόμενο και το ποιόν των δικαστικών αποφάσεων ο λαός με την σοφή ρήση διατυπώνει <ο Θεός να σε φυλάει από τα πίσω του μουλαριού και από την κρίση του δικαστή> και ο νοών νοείτω.

Αρνησιδικία υπάρχει όταν το κράτος και το υφιστάμενο πολίτευμα αρνείται να δώσει λύση σε ανθρώπινες κοινωνικές και οικονομικές

διαφορές μέσω των δικαστηρίων .Στην έννοια της αρνησιδικία υπάγεται και η βραδύτης στην λύση της διαφοράς, δηλαδή όταν μία διένεξη παραμένει στο δικαστήριο για 5,10 ή 20 χρόνια, όταν εκδοθεί η απόφαση συνήθως δύο τινά συμβαίνουν ή το περιεχόμενο της δεν ενδιαφέρει τους διάδικους ή ο ένας η και οι δύο έχει πεθάνει και συνεπώς δεν αποδίδεται δικαιοσύνη στον θανόντα ή στον επιζώντα.

Αναφορικά με τα θέματα δικαιοσύνης και της αρνησιδικίας εάν ερωτηθούν οι εν ενεργεία δικηγόροι θα είχαν πολλά να εκθέσουν μετά παραδειγμάτων που αποδεικνύουν του λόγου το αληθές. Τέλος σχετικά με το θέμα της δικαιοσύνη υπάρχουν δύο παράμετροι, η παράμετρος των διαδίκων και η παράμετρος των δικαστών και της κοινωνίας. Στην πρώτη οι διάδικοι και προκειμένου να έχουν ευνοϊκή κρίση του δικαστηρίου κοροϊδεύουν κραυγαλέα τον θεσμό με την δημοσία δήλωση τους « έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στην δικαιοσύνη » ενώ αυτό είναι μέγα ψέμα διότι στην ουσία έχει χαθεί η προς αυτούς εμπιστοσύνη και διότι σε κάθε περίπτωση οι μισοί από αυτούς βρίζουν τους δικαστές σαν άδικους όταν είναι οι χαμένοι στην απόφαση που εκδόθηκε. Στην δεύτερη περίπτωση αφαιρείται η ιδιότης και η ικανότης του δικαστού όταν ο λαός διακηρύττει ότι «ο χειρότερος συμβιβασμός είναι καλλίτερος από μια καλή δικαστική απόφαση». Προσωπικά πιστεύω ότι ένας υποχρεωτικός, ουσιαστικός και όχι δικονομικός συμβιβασμός, εξαιρούμενου του ποινικού νόμου, ενώπιον εντίμου και κληρωτού διαιτητή θα ήταν ιδανική λύση αλλά όχι συμφέρουσα στην κρατική εξουσία διότι κατ αυτό τον τρόπο δεν θα υπήρχε ο έλεγχος.

Η δημοκρατία επαγγέλλεται στον λαό ότι προσφέρει άπλετο δικαιοσύνη αλλά όπως αναφέραμε προηγουμένως αυτή είναι ελλιπής και ενίοτε

ανύπαρκτος και όσοι την προτάσσουν για να υποστηρίξουν το κατεστημένο απλώς γλύφουν μία καραμέλα και μάλιστα κακής ποιότητας.

7) Πειθαρχία, ατομική ανεξαρτησία και υποταγή

Η δημοκρατία επαγγέλλεται ότι επιβάλλει την πειθαρχία τους λαούς και προσφέρει ατομική ανεξαρτησία των πολιτών αλλά οι έννοιες των δύο λέξεων ενίοτε συγκρούονται ανεπανόρθωτα και συγκεκριμένα.

Κατά τον Περίανδρο πειθαρχία είναι να υπακούς τους άρχοντες. Κατά τον Σπινόζα ένα κράτος κινδυνεύει περισσότερο από τους πολίτες του, όταν δεν πειθαρχούν, παρά από τον εχθρό του. Κατά τον Σόλωνα ευτυχισμένη είναι η πόλη εκείνη που ακούει έναν μόνο κήρυκα. Κατά τον Θουκυδίδη η καλύτερη εμφάνιση και η ασφαλέστερη άμυνα για το στράτευμα είναι να διατηρεί αυστηρή πειθαρχία και απαρέγκλιτη υπακοή προς τους αξιωματικούς

Κατά τον Ξενοφώντα πειθαρχία είναι μεγάλο καλό, για να μπορέσει ο άνθρωπος να κάνει καλά έργα .Κατά τον Σωκράτη όταν οι πολίτες πειθαρχούν στους νόμους, η πατρίδα γίνεται ευδαίμων και ισχυρή .Κατά τον Σιμωνίδη στο επίγραμμα στο τάφο των 300 στη μάχη των Θερμοπυλών αναφέρει <<ξένη διαβάτη που περνάς, πες στους Λακεδαιμόνιους ότι σκοτωθήκαμε εδώ, υπακούοντας στα προσταγές τους>>

Η υποταγή είναι η κυρίευση και ο περιορισμός των επιλογών των ανθρώπων με την βοήθεια του ελέγχου του ειδησεογραφικού του πεδίου. Το πεδίο αυτό στοχεύει την ψυχосύνθεση των ανθρώπων μέσω του οποίου πραγματοποιείται η αλλαγή της γνώμης και των στόχων του. Συμπτώματα της κρυφής χειραγώγησης είναι: συγκίνηση, εντύπωση, επανάληψη, διαστρέβλωση, αποφυγή της ουσίας του ζητήματος, επιβολή των λίγων

πηγών ειδήσεων, προβολή όχι των επιχειρημάτων αλλά της γνώμης του «ειδικού», χρησιμοποίηση όχι της λογικής αλλά στερεοτύπων.

Η χειραγώγηση και η δημαγωγία είναι ο τρόπος επιβολής της λανθασμένης και επινοημένης γνώμης με σκοπό τον έλεγχο της συμπεριφοράς του ανθρώπου. Πραγματοποιείται με την εισδοχή στο μυαλό του κάποιας ιδέας. Η χειραγώγηση δεν είναι ψέμα καθεαυτό, παρόλο που σε όλες του της εκδοχές υπάρχει μεγάλο μέρος του ψέματος.

Ανεξαρτησία υπάρχει όταν ο άνθρωπος δεν έχει εξάρτηση από άλλον και ενεργεί με δική του πρωτοβουλία δηλαδή είναι τελείως ελεύθερος. Στις σημερινές κοινωνίες ελλείπει η ανεξαρτησία των ατόμων. Ο στρατιώτης δεν μπορεί να έχει αντίθετη γνώμη στις διαταγές του λοχία, ο διάκονος σέβεται τον μητροπολίτη για να έχει την ευχή του, ο εργάτης ακολουθεί τις διαταγές του αφεντικού άλλως θα έχει σαν συνέπεια την απόλυση του. Δηλαδή η επιρροή του τελευταίου μυστικού κρίκου της αλυσίδας άλλως η πραγματική εξουσία αγγίζει τον λοχία, τον μητροπολίτη, τον εργοδότη βιομήχανο. Η έννοια της λέξης ανεξαρτησία είναι τελείως αντίθετη με τις έννοιες των λέξεων πειθαρχία και υπακοή και μόνο οι ρομαντικοί θεωρητικοί υποστηρικτές του θεσμού, αλλά και οι πολιτικοί για να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους πιστεύουν και διατυμπανίζουν την συνύπαρξη των δύο εννοιών. Και εδώ η καραμέλα κάνει λάθος

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Εξ όλων των 7 προϋποθέσεων λειτουργίας του δημοκρατικού πολιτεύματος διαπιστώθηκε με ακλόνητα επιχειρήματα ότι σε όλες τις εξαγγελίες των θεωρητικών δεν υπάρχει αρμονία και σχετική ή απόλυτη εφαρμογή στις κοινωνίες που σημαίνει ότι το πολίτευμα είναι λανθασμένο, ελαττωματικό ή κόλουρο όπως σήμερα εφαρμόζεται. Προσωπικά δεν έχω να προτείνω εναλλακτική λύση στο πρόβλημα της δημοκρατίας καραμέλας, δεν είμαι ο σοφός και αφήνω τους σοφούς να τροποποιήσουν τις απόψεις τους, αλλά και δεν έχω την ψυχική δύναμη να αποδεχθώ το λάθος.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Η βασική δομή του συστήματος καθοδηγήσεως του ανθρώπου από τότε που εμφανίστηκε η πρώτη κοινωνία (φυλή) μέχρι σήμερα, δεν έχει αλλάξει στην κεντρική της ιδέα αλλά απλά έχουν επέλθει τροποποιήσεις και βελτιώσεις ώστε να είναι και τώρα ανεκτό από την σύγχρονη κοινωνία. Ο φύλαρχος μεταβλήθηκε σε μία άγνωστη και ανώνυμη και κυρίως οικονομική ένωση που τείνει να εξαπλωθεί σε όλο τον πλανήτη και η κολλητική της ουσία της δεν είναι οι άνθρωποι αλλά οι αριθμοί και τα πρόσωπα απέρχονται αλλά οι αριθμοί εσαεί παραμένουν. Το γένος των ανθρώπων ενώ ζούσε στην σκιά της σωματικής βίας «vis compulsive» και γνώριζε τον δημιουργό της που ήταν ειδικός και συγκεκριμένος φορέας, στην συνέχεια αυτή η βία αποχώρησε και σταδιακά έδωσε την θέση της στην ψυχολογική βία «vis absoluta» της οποίας ο πρόξενος της ήταν γενικός και αφηρημένος. Δηλαδή ο φύλαρχος που έγινε τύραννος αυτοκράτωρ, δικτάτωρ, και στη συνέχεια άθροισμα αριθμών, γνώριζε πολύ καλά αυτό που όλοι γνωρίζουμε, την Ελληνική παροιμία που λέει «φωνή λαού οργή Θεού» και για να μην οργιστεί ο λαός, τον κορόιδεψε με ψεύτικα συνθήματα που βγαίνουν διαρκώς από τα ινστιτούτα προσεκτικής ερευνάς της ανθρώπινης ψυχολογίας των κάφρων υποτακτικών του. Δηλαδή προσπάθησαν να πείσουν τους πάντες ότι είναι ελεύθεροι, έχουν όσα δικαιώματα τους έδωσε η φύση, είναι ανεξάρτητοι, και οι ίδιοι αποφασίζουν για την τύχη τους. Με άλλες λέξεις μετέφεραν την ευθύνη της στους λαούς που με την ψήφο τους επέλεξαν τους υπαλλήλους της ανώνυμου αγνώστου και μυστικής οικονομικής εταιρείας με τίτλο «Η ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ». Ο κάφρος είναι συχνά απογοητευμένος από την επιλογή του και ελπίζει στη επόμενη εκλογή του θα βρει τον καλλίτερο υπάλληλο της ίδιας πάντα

εταιρείας .Η πιο πάνω εταιρεία δεν μένει βεβαίως αδρανής αλλά πάντα φροντίζει να σταθεροποίηση και εδραίωση την θέση της στον πλανήτη που τώρα το νέο φρούτο λέγεται και ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΣΗ. Τα όπλα που χρησιμοποιεί είναι γνωστά αλλά δεν γνωρίζουν οι περισσότεροι την προέλευση τους διότι δεν γνωρίζουν και τον πραγματικό δημιουργό τους .Αυτά τα όπλα λέγονται ...δέλεαρ, φόβος, διαφθορά, πλύση εγκεφάλου, γραφειοκρατία, θεωρία της σφραγίδας η έλλειψη ευθύνης ο όχλος η και άλλα πολλά που θα παραθέσουμε στη συνέχεια.

1)Το δέλεαρ

Το δέλεαρ είναι μια απατηλή υπόσχεση που προτείνεται σε κάποιον με σκοπό να τον πείσει να δεχτεί ή να κάνει κάτι που διστάζει, πχ προσπαθώ να πείσω κάποιον (ο οποίος συχνά διστάζει για ηθικούς ή πρακτικούς λόγους) να προβεί σε κάποια ενέργεια, προτείνοντας του το κέρδος που θα έχει, ένα δέλεαρ που είναι και το κίνητρο για μια πράξη, για την οποία συχνά υπάρχουν δισταγμοί, αναστολές ψυχής, και τον ωθεί στην τυχοδιωκτική ίσως ζωή. Δηλαδή δελεάζει και διαφθείρει τους τίμιους και τους παρασύρει σε ανήθικες πράξεις. Το κίνητρο μοιάζει με το δέλεαρ με την διαφορά ότι το πρώτο γενικώς και αφηρημένα σε ωθεί σε πράξη ή παράληψη όχι πάντα παράνομη ή ανήθικη ενώ το δέλεαρ σου ενδυναμώνει το θάρρος για πράξη ή παράληψη που χωρίς αυτό δεν θα τολμούσες να εκδηλώσεις την επιθυμία σου. Ένα από τα πλέον γνωστά δέλεαρ είναι οι υποσχέσεις των πολιτικών οι οποίοι προκειμένου να έχουν την προτίμηση του πολίτη << τάζουν λαγούς με πετραχήλια >>. Αν οι πολιτικοί αφαιρούσαν από το λεξιλόγιο τους τον μέλλοντα χρόνο του **ΘΑ** και χρησιμοποιούσαν τον ενεστώτα ή τον αόριστο, η δημοκρατία θα είχαν

καλλίτερη τύχη και κοινωνική παραδοχή **και δεν θα αποδίδετε σε αυτούς το δέλεαρ.**

Ένα φτηνό παράδειγμα είναι ο μπάρμπα Μήτσος και η κυρά Κατίνα προκειμένου να μεταθέσουν τον στρατιώτη γιό τους από τα σύνορα που υπηρετεί φαντάρος ή να πάρουν δάνειο για τελειώσουν το σπιτάκι τους ή για να διορίσουν το παιδί τους στην αργομισθία που με άλλες λέξεις ονομάζεται δημόσιος τομέας, προσφέρουν Γή και ύδωρ στον υποτιθέμενο ευεργέτη τους. Αλλά και οι κλοπές οι απάτες ακόμη τα συμβόλαια θανάτου έχουν ως δέλεαρ το οικονομικό κέρδος του εκτελεστή. Στις περισσότερες ανθρώπινες πράξεις ή παραλείψεις υπάρχουν δύο λέξεις το ΓΙΑΤΙ και το ΔΙΟΤΙ. Δηλαδή γιατί κάνω επιλογή διότι θα έχω συγκεκριμένο όφελος. Αυτές τις δύο μαγικές λέξεις εκμεταλλεύεται η δημοκρατία !!!! των λαών για να πετύχει τους στόχους της δηλαδή να πείσει τον κοσμάκη να γλείψει την φτηνή καραμέλα.

2) Ο φόβος

Ο φόβος είναι ένα βασικό συναίσθημα του ανθρώπου που προκαλείται από τη συνειδητοποίηση ενός πραγματικού ή πλασματικού κινδύνου ή απειλής. Είναι ένας μηχανισμός προστατευτικού χαρακτήρα, μια φυσιολογική αμυντική αντίδραση του οργανισμού χωρίς να απαιτείται συνειδητή σκέψη. Ο φόβος πρέπει να διακρίνεται από τη σχετική συναισθηματική κατάσταση του λεγομένου άγχους (λέξη της μόδας) το οποίο εκδηλώνεται ως εσωτερική ένταση και το οποίο συνήθως συμβαίνει χωρίς την ύπαρξη οποιασδήποτε εξωτερικής απειλής, που μάλιστα γίνεται αντιληπτή ως ανεξέλεγκτη ή αναπόφευκτης. Στην περίπτωση της συναισθηματικής κατάστασης του φόβου έχουμε να κάνουμε σχεδόν πάντα

με μελλοντικά γεγονότα, με καταστάσεις ή συμπεριφορές τις οποίες μπορούμε να διαφύγουμε ή να αποφύγουμε. Ο φόβος θα μπορούσε επίσης να είναι μια στιγμιαία αντίδραση σε κάτι που συμβαίνει στο παρόν. Όταν όμως ο φόβος συνεχίζει να υφίσταται, ενώ δεν υπάρχει πραγματικός κίνδυνος και σε καταστάσεις υπερβολικού στρες, τότε μετατρέπεται σε φοβία και γίνεται εμπόδιο στην φυσιολογική αντιμετώπιση της καθημερινότητας του ατόμου. Η φοβία είναι ένας επίμονος και παράλογος φόβος κάποιου συγκεκριμένου αντικειμένου ή κατάστασης, που έχει ως αποτέλεσμα την επιθυμία αποφυγής αυτού αντικειμένου που στην πραγματικότητα δεν αποτελεί σπουδαία πηγή κινδύνου. Ο φόβος ποικίλλει, από την ήπια προσοχή μέχρι τις ακραίες καταστάσεις φοβίας και την παράνοια. Ο φόβος σχετίζεται με μια σειρά πρόσθετων γνωστικών και συναισθηματικών καταστάσεων, που συμπεριλαμβάνουν την ανησυχία, το άγχος, τον τρόμο, την φρίκη, και τον πανικό. Σχετικά με την εμπειρία του φόβου μπορεί να μείνει πολύ καιρό μετά την έκθεση στον ασυνείδητο νου, όπου μπορεί να εκδηλωθεί ως εφιάλτες, ή, σε μια ακόμη πιο ισχυρή μορφή, ως νυχτερινός τρόμος. Ο φόβος μπορεί επίσης να βιωθεί μέσα από μια μεγαλύτερη ομάδα ή κοινωνικό σύνολο, και μπορεί να συνδυάζεται με την κοινωνική επιρροή και να γίνει μαζική υστερία. Ορισμένες παθολογικές καταστάσεις που σχετίζονται με τον φόβο (που ορίζεται από επίμονους και παράλογους φόβους) μπορούν να περιλαμβάνουν διάφορα είδη αγχώδους διαταραχής της λογικής που είναι πολύ συχνές, όπως αγοραφοβία, κλειστοφοβία, κοινωνική φοβία, ακροφοβία, νοσοφοβία, ξеноφοβία, φόβος του θανάτου, πετοφοβία (φοβία των πτήσεων), φοβία συναισθημάτων, υποχονδρίαση, κρίση πανικού, διαταραχή πανικού αλλά και άλλες πιο σοβαρές ασθένειες όπως η ακραία φάση της διπολικής διαταραχής και

ορισμένες μορφές η σχιζοφρένεια. Υπάρχουν άπειρα είδη φόβου όπως ανέφερα που μεταβάλουν ή αλλοιώνουν την συμπεριφορά του ανθρώπου στην κοινωνία. Ο θρησκόληπτος φοβάται τον θάνατο και ασχολείται επισταμένως με την μετά θάνατο ζωή του, ο άνθρωπος με μειωμένη την θρησκευτική πίστη φοβάται τις εξελίξεις στην ζωή του για την επόμενη ημέρα. Το ανθρώπινο συναίσθημα του φόβου εκμεταλλεύονται οι πολιτικοί όλων των παρατάξεων και ιδίως της εκάστοτε κυβερνήσεως προκειμένου να στρέψουν τους λαούς να ασπασθούν τις απόψεις τους. Η δημοκρατία μεθοδικά και με την αποτελεσματική βοήθεια των Μ.Μ.Ε φοβίζει τον κοσμάκη που σταματά να είναι ψύχραιμος στις αποφάσεις του και είναι πλέον καθοδηγούμενος και ισχύει η ρήση «άλλε αι βουλαί ανθρώπων άλλα ο Θεός κελεύει». Κι όταν λέμε Θεός εννοούμε την κοινή λογική που αλλοιώνεται ή μεταβάλλεται από την προσωρινή γλύκα της καραμέλας. Ο φοβισμένος άνθρωπος σχεδόν ποτέ δεν λαμβάνει τις ορθές και λογικές αποφάσεις και αυτή την αδυναμία του εκμεταλλεύεται η δημοκρατία.

3) Η διαφθορά

Γενικά, διαφθορά που είναι αρχαίο φαινόμενο, είναι η κατάχρηση της εξουσίας από τους κυβερνητικούς ανώτερους υπαλλήλους πολιτικών δυνάμεων. Συνήθως η κατάχρηση έγκειται στην παράνομη, συνήθως μυστική, απόκτηση ιδιωτικής περιουσίας ή αποκόμιση κάποιου άλλου ιδιωτικού οφέλους. Η κατάχρηση της κυβερνητικής δύναμης για άλλους λόγους (μη-ιδιωτικούς), όπως η καταστολή των πολιτικών αντιπάλων και η βιαιότητα της αστυνομίας, δε θεωρείται διαφθορά.

Όλες οι μορφές των κυβερνήσεων είναι ευαίσθητες στην διαφθορά και την πολιτική δωροδοκία. Οι μορφές διαφθοράς ποικίλλουν, περιλαμβάνουν τη

δωροδοκία, τον εκβιασμό, το νεποτισμό, την υπεξαίρεση χρημάτων, την δωροληψία και την κατάχρηση. Και ενώ η διαφθορά μπορεί να διευκολύνει την εγκληματική επιχειρηματικότητα όπως την εμπορία ναρκωτικών, τα «ξεπλυμένα» χρήματα, και την παράνομη διακίνηση προϊόντων, δεν περιορίζεται μονάχα σε κυβερνητικούς υπαλλήλους, αλλά επεκτείνεται και σε οργανώσεις που πραγματοποιούν εγκλήματα. Σε μερικά έθνη η διαφθορά είναι τόσο κοινή, και αναμένεται όταν αλληλεπιδρούν οι μικρές επιχειρήσεις ή οι απλοί πολίτες με τους κυβερνητικούς ανώτερους υπαλλήλους. Το αποτέλεσμα της πολιτικής διαφθοράς είναι η κλεπτομανία. Η διαφθορά διαφέρει ανάλογα με τη χώρα ή την εξουσία. Ορισμένες πολιτικές πρακτικές χρηματοδότησης που είναι νόμιμες σε μια χώρα μπορούν να είναι παράνομες σε άλλη. Σε μερικές χώρες, οι κυβερνητικοί ανώτεροι υπάλληλοι έχουν τόσο ευρείες δυνάμεις, που τα όρια μεταξύ του νόμιμου και του παράνομου είναι αρκετά δύσκολο να ορισθούν.

Αποτελέσματα στην πολιτική εξουσία, τη διοίκηση και τα όργανα είναι ότι διαφθορά θέτει ένα σοβαρό πλήγμα ανάπτυξης. Παραδείγματος χάριν, έχει ειπωθεί από υπηρεσίες ότι η καθυστέρηση οφειλόταν στην απουσία υποδομής, σε συνδυασμό με την ελληνική γραφειοκρατία. Μία άλλη σημαντικότερη συνέπεια της διαφθοράς είναι η καταστροφή του περιβάλλοντος. Υπάρχουν πλείστα παραδείγματα οικοπεδοποιήσεων καμένων περιοχών, αδιαφορία για την μόλυνση του περιβάλλοντος από βιομηχανίες, τεχνικές εταιρίες, κλπ.. που οφείλονται στην απροθυμία ή την σκόπιμη καθυστέρηση εφαρμογής του νόμου από τους κρατικούς φορείς. Πχ η αυθαίρετη δόμηση ανθεί και γιγαντώνεται σε προεκλογικές περιόδους διότι τότε η ψήφος υπερισχύει του νόμου. Στον πολιτικό βίο η διαφθορά υπονομεύει τη δημοκρατία και την καλή και σωστή διακυβέρνηση. Είναι

πιθανό ακόμα να περιφρονούνται ή και να υπονομεύονται επίσημες διαδικασίες. Η δωροδοκία στις εκλογές και στους νομοθετικούς οργανισμούς μειώνει την υπευθυνότητα και διαστρεβλώνει την αντιπροσώπευση στη χάραξη της πολιτικής πορείας. Η διαφθορά στο δικαστικό σύστημα συμβιβάζει το κράτος δικαίου με ιδιωτικά συμφέροντα και η διαφθορά στη δημόσια διοίκηση οδηγεί στην άδικη και άνιση παροχή υπηρεσιών. Γενικότερα, η διαφθορά διαβρώνει τη θεσμική ικανότητα της κυβέρνησης καθώς οι διαδικασίες της είναι κρυφές και δεν λαμβάνονται υπόψη, οι πόροι μειώνονται σταδιακά, και τα δημόσια γραφεία που προσφέρονται για τον χρηματισμό των υπαλλήλων αγοράζονται και πωλούνται όπως η καταβολή του ΑΕΡΑ στις εμπορικές μισθώσεις των ακινήτων.

Συγχρόνως, η δωροδοκία υπονομεύει τη νομιμότητα της κυβέρνησης και τέτοιων δημοκρατικών αξιών όπως η εμπιστοσύνη και η ανοχή. Ταυτόχρονα, ακόμη και σε μέρη όπου η διαφθορά δεν υπάρχει (ή τουλάχιστον λέγεται ότι δεν υπάρχει), μερικά άτομα θα κάνουν τις ψεύτικες, αβάσιμες ή ανεύθυνες δαπάνες της δωροδοκίας για να υποστηρίξουν τις πολιτικές ή προσωπικές προκαταλήψεις και τις ημερήσιες διατάξεις τους. Μερικοί, στην πραγματικότητα, θα υποστήριζαν ότι οι δαπάνες ή οι αντίθετες δαπάνες της διαφθοράς έχουν γίνει υποκατάστατο της ενδελεχούς πολιτικής ανάλυσης. Επομένως, ο πολίτης πρέπει να είναι άγρυπνος ώστε να μπορεί να ξεχωρίσει την αποδεδειγμένη διαφθορά από τα πολιτικά παρακινούμενα κίνητρα της διαφθοράς. Επίσης, στην υγεία δεν είναι λίγες οι φορές εκείνων που έχουν αποστολή την εδραίωση του αφεντικού τους ακολουθώντας τις οδηγίες του. Διαφθορά υπάρχει στο ίδιο ποσοστό και ποσό σε όλες τις κοινωνικές τάξεις. Δηλαδή διαφθορά υπάρχει

στην εκκλησία στη αστυνομία στους υπαλλήλους του υπουργείου οικονομικών (βλέπε τελωνιακούς) στους δικαστές στους γιατρούς των δημοσίων νοσοκομείων κ.α. και αυτά όλα δεν είναι δική μου γνώμη αλλά του ημερήσιου τύπου που συχνά πυκνά ονομάζει ονόματα και ποσά ανθρώπων από όλες τις κοινωνικές τάξεις. Διεφθαρμένοι άνθρωποι στις κοινωνίες είναι πάρα πολλοί αλλά στις φυλακές πολύ λίγοι δηλαδή η άκρη του παγόβουνου που συνελήφθησαν δια να αποδείξουν οι πατέρες του έθνους ότι καταπολεμούν την διαφθορά ή διότι οι διεφθαρμένοι τσακώθηκαν με τα αφεντικά τους και εκείνοι που μέχρι τώρα κρύβονται καλυπτόμενοι στο υφιστάμενο καθεστώς. Επί δημοκρατίας και από τους πολιτικούς λέγεται το συντομότερο ανέκδοτο που συμποσείται σε τέσσερις λέξεις **«ΘΑ πατάξουμε την διαφθορά»** που είναι όμοιο με εκείνο το ανέκδοτο που λέει ότι **«Θα πατάξουμε την φοροδιαφυγή»**. Εσχάτως προκειμένου να καλύψουν τους ημετέρους διεφθαρμένους από τις συνέπειες του νόμου εμβάπτισαν, με πολιτική βάπτιση, τον χρηματισμό σαν ένα μικρό δωράκι. Η διαφθορά με άλλες λέξεις είναι το νόθο τέκνο της εξουσίας που χρήζει της προστασίας από τον πατέρα –εξουσία προκειμένου να επιβιώσει. Η διαφθορά λέγεται από τον λαό και **«λάδωμα»** δηλαδή λιπαντικό που θα βάλει ο μπάρμπα Μήτσος στο αυτοκίνητο του να ξεκινήσει ή θα το βάλει στην σκουριασμένη κλειδαριά – εξουσία για να ανοίξει την πόρτα του σπιτιού του. Οι εντολές του πολιτεύματος με αυτά τα τρία αστεία πιπιλάνε την καραμέλα της δημοκρατίας και γλυκαίνονται και ο ταλαίπωρος κοσμάκης που δεν γνωρίζει ότι η φοροδιαφυγή και η διαφθορά είναι η τροφή της δημοκρατίας πικραίνεται.

4) Η πλύση εγκεφάλου.

Σύμφωνα με έρευνα σοβαρής εγκυκλοπαίδειας η πλύση εγκεφάλου είναι η εμφύτευση νέων ιδεών και αντιλήψεων στο νου κάποιου μέσω της συστηματικής προπαγάνδας, του βομβαρδισμού με συνεχή μηνύματα ή εξελιγμένων ψυχοτεχνικών μεθόδων

Στην επιστήμη του σήμερα υπάρχουν άπειροι τρόποι αλλοιώσεως της ψυχικής διαθέσεως του ανθρώπου, εκτός των όσων αναφέραμε προηγουμένως η προπαγάνδα, η διαφήμιση, και η συνεχής επανάληψη γεγονότων ψεύτικων ή και αληθινών αποτελούν τα κύρια όπλα των δημοκρατικών !!! δυνάμεων προκειμένου να αλλοιώσουν κατά το δοκούν της ψυχοσύνθεση των ατόμων και να επιτύχουν την επιθυμητή πλύση του εγκεφάλου.

Προβοκάτσια είναι λέξη λατινογενής, εκ του "provooco" που σημαίνει προκαλώ - πρόκληση που όμως λαμβάνει ιδιαίτερη σημασία ως πολιτικοκοινωνικός και στρατιωτικός όρος. Γενικά προβοκάτσια χαρακτηρίζεται οποιαδήποτε προκλητική δόλια ενέργεια που διεγείρει ή αποσκοπεί είτε σε πράξεις βίας και εκδίκησης, είτε σε δημιουργία γενικότερης σύγχυσης σε πρόσωπα, ή ομάδες ατόμων, ή και σε συγκεκριμένο κοινωνικό σύνολο.

Η προβοκάτσια επιχειρείται πάντοτε κατά στόχου με δόλια διείσδυση είτε απ ευθείας στο χώρο της εκδήλωσής της, είτε δια μέσου ομάδας ατόμων που θα είναι ο στόχος. Συνηθέστερες εκδηλώσεις ή χώροι που μπορεί να σημειωθεί προβοκάτσια είναι οι διαδηλώσεις, πολιτικές συγκεντρώσεις, συλλαλητήρια, πορείες, αλλά και εγκαταστάσεις στρατιωτικές, πολιτικές, θρησκευτικές, βιομηχανικές, αγροτικές, δημόσιες υπηρεσίες, γραφεία, οικίες, συγκοινωνιακά μέσα κ.λπ.

Απώτερος σκοπός αυτών που διενεργούν προβοκάτσια, είναι είτε η γενικότερη υιοθέτηση κάποιων ψευδών απόψεων που μπορεί να βλάψουν κάποιον ή κάποιους μέχρι και παρότρυνση ή υποκίνηση σε ενέργειες εκδίκησης. Εκδηλώνεται με απλή συνθηματολογία μέχρι και καταστροφή, εμπρησμό ή τραυματισμό και θάνατο προσώπων. Η προβοκάτσια θεωρείται ένα από τα ισχυρότερα όπλα της μαχητικής προπαγάνδας στη ψυχολογία της μάζας που μπορεί να καταστεί πολύ επικίνδυνη σε περιόδους κρίσεων, π.χ. πολιτικών, οικονομικών κ.λπ. Στη σύγχρονη ιστορία έχει αποδειχτεί ότι αποτελεί τον προσφιλέστερο τρόπο δράσης των μυστικών υπηρεσιών, - στο χώρο των οποίων καλείται συνηθέστερα overkill = βίαιη δράση -, λόγω του βραχυπρόθεσμου αποτελέσματος. Δυστυχώς η Ελλάδα υπήρξε μία από τις χώρες που από της εποχής της ανεξαρτησίας μέχρι και της εποχής του Ψυχρού πολέμου δοκιμάστηκε έντονα από τέτοιες έξωθεν οργανωθείσες δραστηριότητες με τεράστιες κάθε φορά δυσμενείς εθνικές, πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις. Η προβοκάτσια που προκαλείται από ιδιωτικά συμφέροντα έχει μικρή εφαρμογή συγκριτικά με εκείνη που προκαλείται συνήθως από τις μυστικές υπηρεσίες των κρατικών εξουσιών όταν προκρίνεται ως ο καταλληλότερος τρόπος μεταβολής της ψυχосύνθεσης ενός λαού. Η προβοκάτσια τιμωρείται από τους ποινικούς νόμους πολλών κρατών, αλλά είναι πολύ δύσκολη η απόδειξή της.

Προπαγάνδα είναι η παρουσίαση ενός μηνύματος με έναν συγκεκριμένο τρόπο ώστε να εξυπηρετήσει συγκεκριμένους σκοπούς. Ετυμολογικά, προπαγάνδα σημαίνει «διάδοση μίας φιλοσοφίας ή άποψης». Ιστορικά, ο όρος χρησιμοποιείται ως επί το πλείστον εντός πολιτικού πλαισίου και αφορά θέματα ιδιαίτερα που με συγκεκριμένες κινήσεις προωθούνται από κυβερνήσεις ή πολιτικές ομάδες. Το *modus operandi* της προπαγάνδας είναι

παρόμοιο με αυτό της διαφήμισης. Για την ακρίβεια, η διαφήμιση μπορεί και να οριστεί ως προπαγάνδα υπέρ κάποιου συγκεκριμένου προϊόντος

Σκοπός της προπαγάνδας είναι να αλλάξει δραστικά τις απόψεις των άλλων ανθρώπων αντί απλώς να μεταδώσει γεγονότα. Για παράδειγμα, η προπαγάνδα μπορεί να επιστρατευτεί προκειμένου να προϋδεάσει θετικά ή αρνητικά σε σχέση με κάποια ιδεολογική θέση, αντί να παρουσιάσει την ίδια την θέση. Η προπαγάνδα διαφοροποιείται από την «κανονική» επικοινωνία, επειδή επιδιώκει να διαμορφώσει στον κόσμο απόψεις με έμμεσες και συχνά δόλιες μεθόδους. Για παράδειγμα, η προπαγάνδα συχνά μεταδίδεται με τέτοιον τρόπο ώστε να προκαλεί ισχυρά συναισθήματα και αυτό το κάνει κυρίως με το να υπονοεί παράλογες (μη εννοητικές) σχέσεις μεταξύ ιδεών. Επίκληση στο συναίσθημα είναι ίσως η πιο απροκάλυπτη μέθοδος προπαγάνδας, αφού υπάρχουν πολλές άλλες μέθοδοι, λιγότερο φανερές και μάλιστα δόλιες. Για παράδειγμα, η προπαγάνδα μπορεί να διαδίδεται έμμεσα. Μπορεί να μεταδίδεται ως εύλογη προκατάληψη εντός μιας φαινομενικά ισορροπημένης και δίκαιης δημόσιας συζήτησης ή επιχειρηματολογίας. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί ακόμη καλύτερα σε συνδυασμό με την μέθοδο μετάδοσης ειδήσεων των μέσων μαζικής επικοινωνίας.

Ιδού ένα υποθετικό παράδειγμα όπου υποτίθεται ότι αντιπαρατίθενται αντίθετες απόψεις «προβάλλεται η διαδικασία με απώτερο στόχο το επιθυμητό αποτέλεσμα και όχι το ίδιο το αποτέλεσμα». Λακωνικά, συνοπτικά και απλουστευτικά σχόλια ονομάζονται *sound bites* προηγείται πάντα η αστραπή της βροντής. Όταν σε έναν δημόσιο διάλογο (που να αφορά ένα ζήτημα και η επιχειρηματολογία που πράγματι να χρήζει διαλόγου) οι συνδιαλεγόμενοι εκφέρουν επιχειρήματά που πηγάζουν από

τις ίδιες βασικές προϋποθέσεις, αλλά δίνουν την εντύπωση ότι πρεσβεύουν αντίθετες απόψεις, τότε ο διάλογος εμμέσως κατηχεί αυτές τις προκαταλήψεις ως απρόσβλητες αλήθειες, καθιστώντας τις, κοινώς αποδεκτά δεδομένα για το εν λόγω ζήτημα.

Η μέθοδος της προπαγάνδας είναι επίσης βασική όσον αφορά και το τι θα σημαίνει «προπαγάνδα» σε κάθε περίπτωση. Ένα μήνυμα δεν πρέπει να είναι απαραίτητως ψευδές για να αποτελεί προπαγάνδα. Στην πραγματικότητα, τα μηνύματα της σύγχρονης προπαγάνδας δεν είναι κραυγαλέα ψευδή. Ωστόσο, ακόμη και αν το μήνυμα μεταδίδει μόνον «αληθείς» πληροφορίες, αυτές συνήθως περιέχουν φατριακούς προϋδεασμούς και δεν εκθέτουν το μήνυμα με πλήρη και ισορροπημένο τρόπο. Ένα επιπρόσθετο χαρακτηριστικό της προπαγάνδας είναι ο μεγάλος όγκος της. Δηλαδή, ένας προπαγανδιστής μπορεί να προσπαθήσει να επηρεάσει τις γνώμες με το να κάνει το μήνυμά του να ακουστεί σε όσο περισσότερα μέρη γίνεται και όσο πιο συχνά γίνεται. Σκοπός αυτής της προσέγγισης είναι (α) να ενισχύσει τις ιδέες του μέσω επανάληψης και (β) να καταπνίξει όλες τις άλλες εναλλακτικές ιδέες.

Στα ελληνικά, η λέξη «προπαγάνδα» φέρει έντονα αρνητική και πολιτική χροιά, μολονότι αυτό δεν ίσχυε πάντοτε. Η προπαγάνδα ομοιάζει με την διαφήμιση η πρώτη απαντάται κυρίως στην πολιτική σφαίρα και η δεύτερη στην εμπορική ζωή και επί πλέον από τις νομοθεσίες των κρατών επιβάλλεται να μην είναι παραπλανητική στους ανθρώπους.

Διαφήμιση είναι ο επιστημονικός τρόπος επηρεασμού του καταναλωτικού κοινού αλλά και όλων των ανθρώπων για ένα προϊόν ή μίας υπηρεσία ή για κάποια επιλογή προσώπου και γίνεται πάντα επί πληρωμή. Η διαφήμιση μπορεί να χρησιμοποιεί άλλοτε συγκινήσει (επίκληση στο συναίσθημα) που

συνδέουν τον χρήστη με την αγορά ή την χρήση του προϊόντος και άλλοτε λογικά χαρακτηριστικά (επίκληση στη λογική) όπως τεχνικά χαρακτηριστικά και πλεονεκτήματα του προϊόντος ή του ανθρώπου της επιλογής σε σχέση με τα ανταγωνιστικά. Τα τελευταία χρόνια όλο και μεγαλύτερα ποσά ξοδεύονται στις κοινωνίες από τους διαφημιζομένους και τις εταιρίες με σκοπό την προβολή του προϊόντος ή του ανθρώπου. Για τα έξοδα της διαφήμισης αρκεί η δαπάνη να είναι λιγότερη από τα προσδοκώμενα μελλοντικά κέρδη απ αυτή την συγκεκριμένη διαφήμιση.

Η διαφήμιση ήταν γνωστή από αρχαιοτάτων χρόνων και πατέρας της πρόσφατα ο γνωστός και σε όλους συμπαθής **ντελάλης**. Η διαφήμιση συνδέεται αρχικά με τα προϊόντα προς κατανάλωση, αλλά με την πάροδο του χρόνου έχει επεκταθεί και σε άλλους τομείς, όπως στην πολιτική διαφήμιση που τα κόμματα προβάλλουν το θεάρεστο έργο τους και οι πολιτικοί το ήθος την αξία και την ικανότητά τους. Η διαφήμιση έχει επεκταθεί επίσης και σε μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς που πληρώνουν διαφημίσεις, Παραδείγματος χάρη στην εκκλησία και στα αθλητικά σωματεία η πρώτη για να αλιεύσει πιστούς και τα δεύτερα για να αυξήσουν τους οπαδούς και υποστηρικτές της.

Η διαφήμιση μπορεί να χρησιμοποιήσει αρκετά μέσα για να επιτύχει την αποστολή της (δηλαδή την γνωστοποίηση του προϊόντος) ανάλογα με την αγορά-στόχο που έχει, την αποτελεσματικότητα του μέσου και το κόστος που είναι διατεθειμένη να πληρώσει η επιχείρηση η οποία προβαίνει στην ενέργεια αυτή.

Τηλέοραση: Θεωρείται η πρωταγωνίστρια στην αποδοτική διαφήμιση. Το ραδιόφωνο που συνδέει το διαφημιζόμενο προϊόν με κάποια μουσική. Το τρανζίστορ που δίνει ακουστική εικόνα στον αγρότη και τον εργάτη στις

ώρες εργασίας. **Κινηματογράφος.** Η κανονική διαφήμιση προβάλλεται πριν από την έναρξη της ταινίας ή στα διαλείμματά της. Εντούτοις ο κινηματογράφος προσφέρεται ιδιαίτερα για την έμμεση και πιο αποδοτική διαφήμιση, δηλαδή την προβολή προϊόντων που χρησιμοποιούν οι ηθοποιοί στη διάρκεια της ταινίας.

Πρόσωπα χρησιμοποιούνται κυρίως στην έμμεση διαφήμιση. Ένας γνωστός ηθοποιός ή ένας δημοφιλής τραγουδιστής προβάλλει εμμέσως η αμέσως το διαφημιζόμενο είδος. Τύπος (Εφημερίδες, Περιοδικά, κ.α.): Όσο μεγαλύτερη κυκλοφορία έχει ένα έντυπο, τόσο ακριβότερα διαθέτει τις σελίδες του προς διαφήμιση. Αφίσες, Πανό, Πινακίδες σε σημεία που είναι ορατά από πεζούς και οδηγούς ή επιβάτες οχημάτων. Διαδίκτυο, σε αυτό το χώρο η διαφήμιση γίνεται με αποστολή μηνυμάτων ή με διαφημίσεις στους ιστοτόπους που κάποιος επισκέπτεται. Φυλλάδια, κινητά τηλέφωνα, Οχήματα: Οι διαφημιστικές εταιρείες "ντύνουν" λεωφορεία και τρόλεϊ με ειδικά επεξεργασμένο υλικό ή τοποθετούν μικρές διαφημίσεις σε πόρτες των ταξί. Αεροπανό σε σημεία που το κοινό βλέπει αναγκαστικά

Άνθρωποι: Σε διάφορες χώρες συνηθίζεται οι διαφημιστικές αφίσες να τοποθετούνται στους ώμους με πλακάτ που φέρει ένας άνδρας η γυναίκα που περιφέρεται σε κεντρικό σημείο.

Με αυτή τη νοοτροπία και με το σκεπτικό, η κυρά Κατίνα επιλέγει τον πολιτικό στη δημοκρατία της καραμέλας όπως διαλέγει στο super market το απορρυπαντικό τα rumpers και το χαρτί υγείας όχι γιατί είναι τα καλλίτερα αλλά γιατί τα γνωρίζει από τις διαφημίσεις.

5) Η Γραφειοκρατία

Ο ορισμός ελήφθει από, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια. Με την λέξη γραφειοκρατία εννοείται η διεκπεραίωση διοικητικών υποθέσεων σχετικών με τις δημόσιες υπηρεσίες από άτομα που ασχολούνται επαγγελματικά με την εν λόγω δραστηριότητα.

Η ανεξάρτητη λειτουργία του προσωπικού της γραφειοκρατίας (που ακολουθείται συνήθως από σχετικές εγγυήσεις ανεξαρτησίας και μονιμότητας) ενίοτε ανταγωνίζεται την πολιτική εξουσία με αποτέλεσμα ο όρος να αποκτά αρνητικές αποχρώσεις, σημαίνοντας την υψηλή συγκέντρωση ανεξέλεγκτων τύπων και διαδικασιών που δυσχεραίνουν τη διεκπεραίωση είτε κρατικών ή ιδιωτικών υποθέσεων. Άλλοτε πάλι διευκολύνει την κρατική εξουσία διότι «τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχές ημών» όπου ενδιαφέρεται επιταχύνει και όπου αδιαφορεί επιβραδύνει .

Οι αρνητικές επιπτώσεις της αναπτυγμένης γραφειοκρατίας επιβάλλουν στα σύγχρονα κράτη την επιδίωξη της απλούστευσης των διοικητικών τύπων και διαδικασιών, και αναβάθμιση της εκπαίδευσης του προσωπικού που στελεχώνει δημόσιες υπηρεσίες..

Σύμφωνα με τον Μαξ Βέμπερ τα χαρακτηριστικά της γραφειοκρατίας καθορίζονται ως εξής

Η οργάνωση των αρμοδιοτήτων ακολουθεί ιεράρχηση εξουσίας από πάνω προς τα κάτω. Οι υπάλληλοι του συστήματος της γραφειοκρατίας επιλέγονται και εξελίσσονται βάσει των προσόντων τους .Οι διοικητικές δράσεις και αποφάσεις καταγράφονται και αποτελούν τμήμα μόνιμου και διαρκούς αρχείου. Τα διοικητικά στελέχη υπόκεινται σε κανόνες και διαδικασίες, οι οποίες εξασφαλίζουν αξιόπιστη συμπεριφορά. Η διοίκηση

των υπαλλήλων ασκείται από σώμα εκτός του οργανισμού στον οποίο ανήκουν, (πολιτική ηγεσία ενίοτε].

Δηλαδή γενικά σχεδόν όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι, αποτελούν κράτος εν κράτη και ενώ η πολιτική ηγεσία κάποτε αλλάζει οι γραφειοκράτες παραμένουν εσαεί τιμωροί των ανθρώπων και αποτελούν ένα σημαντικό στοιχείο της διαφθοράς όταν χρηματίζονται από τους πολίτες για την ταχεία διεκπεραίωση των νομίμων αιτημάτων τους. Ακόμη και ο κλητήρας ενός υπουργείου ενίοτε προκαλεί την διαφθορά όταν χρηματίζεται για να επιτρέψει σε κάποιο την είσοδο σε ώρες που απαγορεύονται για το κοινό. Για το αστεϊσμό του θέματος θα αναφερθώ και στην σφραγίδα των δημοσίων υπηρεσιών. Σφραγίδα είναι αποτύπωση, που εκτυπώθηκε, δημιουργήθηκε ανάγλυφα, ή προσαρτήθηκε σε έγγραφο (ή οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο) με σκοπό να το πιστοποιήσει, αντί ή μαζί με την υπογραφή του χρήστη. Αναγράφει τις λέξεις ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ και απεικονίζει το εθνόσημο. Την σφραγίδα συνήθως κρατάει μία χοντρή κυρία στο πρωτόκολλο που εργαζομένη σκληρά, πλέκει πουλόβερ ή μωρουδιακά, και αφού συμπληρώσει σε ένα χαρτί την λέξη περί τάδε..... τοποθετεί στο δημόσιο έγγραφο ένα αριθμό και επακολουθεί η ιερή στιγμή της τοποθετήσεως της σφραγίδας. Φεύγεις ευτυχισμένος που τελείωσες με την ηλίθια διαδικασία, αλλά η ευτυχία σου διαρκεί λίγο γιατί επανέρχεται για την διόρθωση του χαρτιού ή για άλλη αιτία με την ίδια πάντα διαδικασία. Σε άλλα προηγμένα κράτη της καραμελοδημοκρατίας η διαδικασία είναι απλουστέρα διότι ο δημόσιος τύραννος είναι καταχωρημένος σε μητρώο έχει νούμερο σαν το αυτοκίνητο οπότε η μόνη υπογραφή του με την παράθεση του αριθμού του τον καθιστά μόνον υπεύθυνο του περιεχομένου του εγγράφου. Η γραφειοκρατία είναι

παγκόσμιο φαινόμενο και τροχοπέδη στην ανάπτυξη και την ομαλή λειτουργία των κοινωνιών. Αγνοώ τι ακριβώς συμβαίνει στην αλλοδαπή αλλά γνωρίζω πολύ καλά τι συμβαίνει στην Ελλάδα. Το τέρας της γραφειοκρατίας που ταλαιπωρεί αφάνταστα τον κοσμάκη αποτελεί συγχρόνως και όπλο της δημοκρατικής κυβέρνησης !!! διότι έχει την δυνατότητα να επιταχύνει ή να βραδύνει την πορεία ενός θέματος. Συγκεκριμένα όταν ενδιαφέρεται η εξουσία επιστρατεύεται η μαγική λέξη << κατ' εξαίρεση >> και προωθείται τάχιστα το όποιο θέμα, όταν αδιαφορεί παραπέμπει την υπόθεση στις Ελληνικές καλένδας και το θέμα λιμνάζει ή τοποθετείται στο αρχείο.

6) Η Ευθύνη - Ανευθυνότητα

Στην δική μας καραμελοδημοκρατία αλλά και σε άλλες γειτονιές έχει δια νόμου καταργηθεί η ευθύνη του ευρύτερου δημόσιου τομέα και τούτο επετεύχθη με την πονηρή σκέψη και μέθοδο με την δημιουργία των **ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ. Δηλαδή τέλος η ατομική ευθύνη ζήτω η ανευθυνότητα.** Όπου υπάρχουν πλείονες του ενός που αποφασίζουν, τότε την ευθύνη αναλαμβάνουν πλείονες του ενός. Δηλαδή η ευθύνη διχοτομείται τριχοτομείται η διαιρείται ανάλογα με τα μέλη του συλλογικού οργάνου. Πρώτο παράδειγμα, εις το τάδε υπουργείο, ερωτάται ποιός ευθύνεται για την έκδοση ενός εγγράφου, ο γραμματέας που συνέταξε το κείμενο ο τμηματάρχης που υποτίθεται διόρθωσε τα λάθη, ο διευθυντής που το ενέκρινε, ή ο υπουργός που το υπέγραψε. Εάν ερευνήσεις για τον καταμερισμό των ευθυνών μεταξύ πλειόνων μια λαϊκή ρήση του θυμόσοφου λαού λέει << πιάσε το αυγό και κούρευτο >> Δεύτερο παράδειγμα στην δικαιοσύνη. Από την στιγμή που ο δικαστής βαπτίστηκε

δικαστήριο εξέλιπε παντελώς η ευθύνη του ενός και καταμερίζεται στον αριθμό εκείνων που μετείχαν στην σύνθεση. Αλλά και στα μονομελή δικαστήρια δεν υπάρχει ευθύνη διότι ο αδικούμενος από την απόφαση διάδικος μπορεί να καταφύγει στην επόμενη ανώτερη βαθμίδα η σύνθεση της οποίας είναι πολυμελής. Εάν στην δικαστική απόφαση μονομελούς δικαστηρίου ουδείς αδικείται ώστε να καταφύγει στην ανώτερη βαθμίδα τότε στην ουσία σημαίνει ότι δεν έχουμε δικαστική απόφαση αλλά συμφωνία ιδιωτών ενώπιον ενός δημοσίου υπαλλήλου που λέγεται και δικαστής.

Όλοι εκ πείρας γνωρίζουμε ότι στις αποφάσεις των συλλογικών οργάνων υπάρχει πάντα ένας εισηγητής που ερευνά στο βάθος το θέμα που απασχολεί το συλλογικό όργανο και η γνώμη του οποίου σε ποσοστό 95% γίνεται αποδεκτή από τους υπολοίπους. Αυτό σημαίνει ότι ο ένας (ο εισηγητής) δεν ευθύνεται για την εισήγηση του διότι πετάει το μπαλάκι της ευθύνης και στους υπολοίπους συνέδρους πολλοί εκ των οποίων αγνοούν και το περιεχόμενο της συζητήσεως για την λήψη της αποφάσεως. Το κράτος της καραμελοδημοκρατίας τιμωρεί το υπάλληλο μόνο για δόλο και βαρεία αμέλεια αλλά κανείς δεν τιμωρείται για ηλιθιότητα. Το κράτος προκειμένου να καλύψει για το ΘΕΑΘΗΝΑΙ την έλλειψη ευθύνης των δημοσίων υπηρεσιών η οποία ως προαναφέραμε διευκολύνει το έργο του καθιέρωσε με νόμο μία επιτροπή, του συμπαθούς Καραγκιόζη, και την ονόμασε ΕΔΕ δηλαδή ένορκη διοικητική εξέταση των δημοσίων υπαλλήλων του ευρέως φάσματος. Η επιτροπή αυτή συγκαλείται από τον κατά περίπτωση υπουργό και αποτελείται από δημοσίους υπαλλήλους συνήθως επ' αμοιβή, είναι χρονοβόρα στην διαδικασία και όπου δεν υπάρχει βεβαιότητα για ποινικό αδίκημα τελεσθέντος υπό του υπαλλήλου

εκδίδει αθωωτική απόφαση διότι όπως λέει και ο λαός «κόρακας κορακιού μάτι δεν βγάζει». Με αυτή την διαδικασία το κράτος, τιμωρός, ξεπλήρωσε την αποστολή του, ο δε υπάλληλος έλαβε από την διοίκηση εύφημων μνεία δια την ευδόκιμη υπηρεσία του.

7) Ο Όγλος

Πολλά έχουν γραφεί και λεχθεί από φιλοσόφους, σοφούς επιστήμονας, κοινωνιολόγους, ψυχολόγους και νομικούς αναφορικά με τον όγλο εξεταζόμενο ως μέγα κοινωνικό φαινόμενο. Εξ όλων των διατυπωθεισών απόψεων επέλεξα δύο που κατά την γνώμη μου είναι οι πλέον χαρακτηριστικές τις οποίες και παραθέτω αμέσως. Η πρώτη λέει << Ο φόβος της τιμωρίας εμποδίζει πολλούς, από αυτούς που αποτελούν τον όγλο, να εγκληματήσουν σε ομαλές, περιστάσεις, εγκληματούν όμως μόλις μπορέσουν, χωρίς κίνδυνο, αφήνουν αχαλιναγώγητα τα κακά του ένστικτα. Σε αυτό τον ολέθριο συρφετό οφείλονται οι σφαγές που βούτηξαν στο αίμα όλες τις επαναστάσεις. Γιατί ο όγλος ήταν εκείνος, που με την καθοδήγηση των δημαγωγών πλημμύρισε αδιάκοπα τις μεγάλες επαναστατικές συνελύσεις. Τα άτακτα αυτά πλήθη δεν είχαν άλλο ιδανικό παρά να σφάζουν να λεηλατούν και να πυρπολούν. Η αδιαφορίες τους για τους νόμους και τις αρχές ήταν πλήρης . Κατά την δευτέρα άποψη του ιδίου. Οι νόμοι της ψυχολογίας των όγλων, δείχνουν ότι ο λαός δεν ενεργεί ποτέ χωρίς δημαγωγούς και ότι αν λάβει κάποτε σημαντικό μέρος στις επαναστάσεις, ακλουθώντας τις οδηγίες του ως τα άκρα, από τις παρορμήσεις που δέχτηκε δεν διευθύνει ποτέ τα κινήματα που εκτελεί. Σε όλες τις πολιτικές επαναστάσεις συναντά κανείς πάντα την δράση των δημαγωγών. Οι δημαγωγοί δε δημιουργούν τις ιδέες που χρησιμεύουν σαν

στήριγμα στις επαναστάσεις αλλά τις χρησιμοποιούν σαν μέσο δράσεως. Δηλαδή σε κάθε περιπτώσεις το θεμέλιο του όχλου είναι ο δημαγωγός που μπορεί να είναι φυσικό πρόσωπο ή συλλογικό όργανο.

Σύμφωνα με τα ανωτέρω γεννούνται δύο ερωτήματα. Πρώτο μία μάζα μικρή ή μεγάλη ανθρώπων που φωνάζουν πυρπολούν λεηλατούν και ενδεχομένως σκοτώνουν είναι όχλος ή συγκέντρωση διαμαρτυρίας των πολιτών ; Δεύτερον εάν είναι όχλος τι επιδιώκει την κατάληψη της εξουσίας ή να έμπνευση τον φόβο στην κοινωνία ; Στην πρώτη περίπτωση έχουμε φαινόμενα επαναστάσεως και ο δημαγωγός είναι ο διεκδικών την εξουσία, στην δεύτερη περίπτωση δημαγωγός είναι ο κυβερνών ο οποίος φοβίζει τον λαό για το ποιον του αντιπάλου του διατηρώντας πάντα την εξουσία. . Στις δημοκρατίες υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που οι κυβερνήσεις δημιουργούν τον όχλο για τους γνωστούς λόγους της δημιουργία του φόβου στους πολίτες για την ποιότητα και το ήθος του αντιπάλου τους. Αλλά σε αυτή την περίπτωση είναι πολύ δύσκολη η ανεύρεση του δημαγωγού του και τούτο αποτελεί μέγα θέμα που χρήζει ενδελεχούς μελέτης από άλλους ειδικούς και ξεφεύγει τα όρια της παρούσης.

Θεωρητικά μόνο στην καραμελοδημοκρατία δεν πρέπει να υπάρχει όχλος και η διαμαρτυρία των πολιτών γίνεται σε τακτά ή άτακτα χρονικά διαστήματα στην επιλογή του αρχηγού-υπαλλήλου που αλλάζουν τα πρόσωπα μετά <<εσύ φταις>> για την επιλογή σου.

8) Το παρακράτος

Είναι ένας κρυφός μηχανισμός ανθρώπινης ομάδας που στέκει δίπλα στην πολιτική εξουσία (ή μέρος αυτής) και λειτουργεί ακολουθώντας εντολές της, που συνήθως δεν υπόκεινται στον ηθικό κώδικα των νόμων ενός κράτους πολιτών. Το παρακράτος υπάρχει σχεδόν σε όλες της κυβερνήσεις των κρατών και ενίοτε η μεταξύ τους επικοινωνία είναι καλλίτερη και αποδοτικότερη από εκείνη της επίσημης διπλωματίας διότι με το παρακράτος γίνονται πράγματα που δεν λέγονται δημόσια ενώ με την διπλωματία λέγονται δημοσίως πράγματα που δεν γίνονται. Δεν θα ήταν παράτολμο να λεχθεί ότι η τύχη μιας καραμελοδημοκρατίας εξαρτάται από την καλή λειτουργία του παρακράτους. Η πραγματική σύνθεση της οργάνωσης του παρακράτους είναι τελείως άγνωστη διότι είναι μυστική εκ των απορρήτων και ο ταλαίπωρος κοσμάκης αντιλαμβάνεται την ύπαρξή της μόνο εκ των αποτελεσμάτων της. Δηλαδή παραδείγματος χάρη σε ένα φόνο εάν αγνοείται ο δολοφόνος και τα αίτια της δολοφονίας τότε πιθανός ένοχος είναι το παρακράτος που καλύπτει το έγκλημα. Στην Ελλάδα υπάρχει βεβαίως παρακράτος αλλά και αυτό είναι της καραμέλας για πολλούς λόγους αλλά και διότι ο αρχηγός του κράτους διορίζει τον διευθυντή του παρακράτους και φεύγει ο τελευταίος μαζί με τον πρώτο που σημαίνει ότι το παρακράτος δεν έχει συνέχεια αλλά η κεντρική ιδέα της ύπαρξης του παραμένει. Το παρακράτος αποτελεί ένα πολύ σπουδαίο όπλο σε κάθε δημοκρατική !!!! κυβέρνηση διότι ενεργεί μυστικά εκείνο που η εκάστοτε κυβέρνηση επιδιώκει αλλά δεν μπορεί να ενεργήσει φανερά. Κατά μία θεωρητική άποψη και όχι της καραμέλας, οι έννοιες του κράτους και παρακράτους είναι τελείως αντίθετες σε σημείο η μία να ανατρέπει την

άλλη. Αλλά με την άποψη της καραμέλας ,η μία έννοια υποχρεωτικά συμπληρώνει την άλλη.

9) Το Παρασκήνιο.

Σήμερα με την ίδια λέξη παρασκήνιο ή παρασκήνια χαρακτηρίζεται ο πίσω από τη σκηνή χώρος, τον οποίο και καλύπτουν τα σκηνικά, και εκεί που ντύνονται οι ηθοποιοί και περιμένουν προκειμένου να εξέλθουν στη σκηνή.

Μεταφορικά τα, παρασκήνια λέγονται και για να χαρακτηριστούν κρυφές ενέργειες, δηλαδή όχι στη σκηνής του θεάτρου αλλά στην καθημερινή ζωή και γίνονται στο σκοτάδι (εν κρυπτώ) όπως για παράδειγμα οι διεργασίες που γίνονται από μια συλλογική ομάδα περισσότερη του ενός προκειμένου να ληφθεί απόφαση που αφορά την πολιτική την διπλωματία κ.λ.π. Ο άνθρωπος των παρασκηνίων σπανίως εμφανίζονται δημόσια, η αποστολή τους αρχίζει με την παροχή των αναγκαίων πληροφοριών όπου δει, και τελειώνει λίγο πριν εκδοθεί η απόφαση από τα θεωρητικά κατά τον νόμο αρμόδια όργανα.

Το παρασκήνιο μοιάζει με την συμβουλή διότι και οι δύο έχουν επικουρικό χαρακτήρα στη λήψη αποφάσεως και διαφέρει διότι η τελευταία συνήθως δίδεται δημόσια ενώ οι διεργασίες του παρασκηνίου γίνονται κρυφά. Επίσης το παρασκήνιο μοιάζει με το παρακράτος διότι οι θέσεις και των δύο δεν είναι νομοθετημένες (ΕΥΠ-Σύμβουλος) από την δημοκρατία !!! και λειτουργούν με άγνοια του πολίτου .Διαφέρουν όμως εις το ότι η απόφαση του παρασκηνίου κάποτε γίνεται δημόσια γνωστή, έστω και αλλαγμένη ενώ η απόφαση του παρακράτους γίνεται γνωστή κατόπιν εορτής και μόνο από το αποτέλεσμα που επέφερε.

Αναφορικά με το παρασκήνιο, ταλαίπωρε άνθρωπε αν θέλεις να εξυπηρετηθείς και να ικανοποιηθεί το παράπονο σου μην προσπαθείς να προσεγγίσεις ευθέως πλαγίως ή νόμιμα τον υπουργό αλλά πλησίασε το παρασκήνιο του. Ο καφετζής του υπουργείου που μπαινοβγαίνει καθημερινά στα υπουργικά γραφεία έχει προσβάσεις και περισσότερες πιθανότητες εξυπηρετήσεως από εσένα που περιμένεις καρτερικά στην ουρά για να δεις στο υπουργείο την ταμπέλα «ώρες λειτουργία για το κοινό». Επίσης ταλαίπωρε άνθρωπε μην προσπαθείς να εναντιώνεσαι με το παρακράτος και φρόντισε το ταχύτερο δυνατό να συμβιβαστείς. Εάν ακολουθήσεις την αναφερόμενη οδό την ισχύουσα δηλαδή της ακολασίας θα έχεις ίσως καλλίτερη τύχη στην μάταιη ζωή, άλλως θα πνιγείς στις καραμέλες του συστήματος και στον ρόγχο σου επάνω θα φωνάζεις «ANTE PE ZHTΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ».

10) Τα προσωπικά δεδομένα (φακέλωμα)

Σύμφωνα με το ισχύων νομικό καθεστώς και τους ορισμούς της εγκυκλοπαίδειας, **προσωπικά δεδομένα** είναι κάθε πληροφορία που αναφέρεται και περιγράφει ένα άτομο, όπως: στοιχεία αναγνώρισης (ονοματεπώνυμο, ηλικία, κατοικία, επάγγελμα, οικογενειακή κατάσταση κλπ.), φυσικά χαρακτηριστικά, χρώμα μαλλιών καστανό ή βαμμένο ξανθό, εκπαίδευση, εργασία ή συνήθως ανεργία (προϋπηρεσία, εργασιακή συμπεριφορά κλπ), οικονομική κατάσταση ή την φτώχεια (έσοδα, περιουσιακά στοιχεία, οικονομική συμπεριφορά), ενδιαφέροντα, δραστηριότητες, συνήθειες. Το άτομο (φυσικό πρόσωπο) στο οποίο αναφέρονται τα πιο πάνω δεδομένα ονομάζεται υποκείμενο των δεδομένων ή άλλως γελοίο υποκείμενο.

Ευαίσθητα χαρακτηρίζονται τα προσωπικά δεδομένα ενός ατόμου που αναφέρονται στη φυλετική ή εθνική του προέλευση, (αν είναι από το Πακιστάν) στα πολιτικά του φρονήματα, (αν ανήκει στο κόμμα των κυνηγών) στις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές του πεποιθήσεις, (εάν είναι τζιχαντιστής) στη συμμετοχή του σε συνδικαλιστική οργάνωση, στην υγεία του, στην κοινωνική του πρόνοια, στην ερωτική του ζωή, (εάν παίρνει Viagra) τις ποινικές διώξεις και καταδίκες του, καθώς και στη συμμετοχή του σε συναφείς με τα ανωτέρω ενώσεις προσώπων. Τα ευαίσθητα δεδομένα προστατεύονται από τον νόμο με αυστηρότερες ρυθμίσεις από ό,τι τα απλά προσωπικά δεδομένα, και αναφέρονται για ανθρώπους που ζουν. Για του κληρονόμους του θανόντος και για την μερική προστασία τους υπάρχουν διατάξεις περί προσβολής της μνήμης του τεθνεώτος.

Ο θεσμός των προσωπικών δεδομένων -που εμπνεύσθηκαν και καθιέρωσαν οι υψηλά ιστάμενοι φιλόσοφοι, νομικοί και πολιτικοί -τον θεωρούν ότι είναι μέγα επίτευγμα του πολιτισμού και θείο δώρο του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Προσωπικά πιστεύω ότι η ρύθμιση αυτή τουλάχιστον σήμερα έχει απονήσει και αποτελεί ένα σύντομο και αστείο ανέκδοτο σε καθημερινή χρήση στα χείλη των ανθρώπων. Η ανυποληψία του θεσμού και η αποπομπή του από την κοινωνία οφείλεται σε τρεις κύριες αιτίες. Πρώτον αυξάνει τη δικομανία των ανθρώπων όταν για αμφισβητούμενες αλλά και αληθινές λέξεις οδηγούνται στα δικαστήρια. Και για να γίνω περισσότερο αντιληπτός την ιερόδουλη που διατηρεί κέντρο ακολασίας με το κόκκινο φωτάκι δεν μπορείς να την αποκαλέσεις δημόσια «πουτάνα» άλλο αν αυτό την ωφελεί και αυξάνει την πελατεία της. Τον κλεφτοκοτά που καταδικάστηκε από το δικαστήριο δεν μπορείς να τον αποκαλέσεις δημόσια

κλέφτη και τον κίναϊδο σε ομοφυλόφιλο διότι και στις τρεις περιπτώσεις θίγεις τα προσωπικά τους δεδομένα !!!! Δεύτερο ο θεσμός καθιερώθηκε από το κράτος και κρίνεται από το ίδιο «τα καλά και συμφέροντα ταις ψυχές ημών». Όπου υπάρχει πολιτικό η οικονομικό ενδιαφέρον τότε εξετάζεται ανάλογα εάν οι λέξεις ή πράξεις προσβάλουν ή είναι αθώα και πασίγνωστα ελαττώματα ή συμπεριφορά του προσβληθέντος.. Τρίτο το γελοίο του θεσμού είναι η ουσιαστική ανυπαρξία του. Ο άνθρωπος που υποβάλει δήλωση στην εφορία, έχει μικρό λογαριασμό σε τράπεζα, έχει σε οποιονδήποτε ασφάλιση, ψωνίζει στο super market, έχει ταυτότητα ή διαβατήριο, ή απευθύνεται σε κρατικές υπηρεσίες τότε « το φακέλωμα» τελειώνει χωρίς άλλη διαδικασία, διότι εμμέσως δηλώνει και τα χρώματα των εσωρούχων του. Είναι όνειδος για ένα λογικό και σκεπτόμενο άνθρωπο να χρησιμοποιεί αυτές τις λέξεις, ας αφήσει την χρήση τους σε εκείνους που εξακολουθούν να γλύφουν την καραμέλα της δημοκρατίας.

11) Η καθιέρωση της διεθνούς τρομοκρατίας

Η τρομοκρατία, αν και δεν υπάρχει διεθνώς συμφωνημένος ορισμός, γενικά αποτελεί τη “συστηματική” χρήση, ή την απειλή χρήσης, βίας που συμβαίνει πάντα ως αντίδραση, ή άσκηση πίεσης, από ιδιώτες ή οργανωμένες ομάδες με πολιτικά, θρησκευτικά ή άλλα ιδεολογικά κίνητρα (ως υπόβαθρο/βάση), εναντίον ατόμων, ομάδων ή περιουσιών, με απώτερο στόχο ορισμένους ιδιώτες ή τις κυβερνήσεις από τις οποίες προσδοκούν κάποια αντίστοιχα (των κινήτρων) οφέλη. Η κάθε πράξη από αυτούς χαρακτηρίζεται τρομοκρατική πράξη και εκείνοι που την επιχειρούν τρομοκράτες. Στις τρομοκρατικές πράξεις περιλαμβάνονται ανατινάξεις, πειρατείες, ομηρίες, φόννοι, δολιοφθορές, εμπρησμοί κ.λπ. σημαντικών

στόχων καθώς και άλλες παράλληλες εγκληματικές πράξεις, όπως απαγωγές ή ληστείες κ.λπ. που εκτελούνται από τις ίδιες τρομοκρατικές ομάδες. Βασική προϋπόθεση επιτυχίας της τρομοκρατικής πράξεως είναι να δημιουργεί το αίσθημα του φόβου ή και του πανικού σε μια συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα ή και παγκοσμίως. Η τρομοκρατία έχει χρησιμοποιηθεί πολλές φορές όχι μόνο από ομάδες ιδιωτών αλλά ακόμη και από κυβερνήσεις, από τις μυστικές υπηρεσίες, καλούμενες γενικά στη περίπτωση αυτή κρατική τρομοκρατία που έχει παρατηρηθεί από την αρχαιότητα και που διαιώνίζεται μέχρι σήμερα. Βασικά χαρακτηριστικά της σύγχρονης εκδηλωμένης τρομοκρατίας, (εκτός της κρατικής), είναι η ανωνυμία και η μυστικότητα των μελών όχι όμως και των οργανώσεων, που αντίθετα σπεύδουν και δημοσιοποιούν τις εκάστοτε πράξεις τους για να διατηρούν το "γόητρό" τους.

Τα τρομοκρατικά πλήγματα γενικά προκαλούν πανικό και αποδιοργάνωση. Αποτελούν μεμονωμένα απρόβλεπτα πλήγματα εκφοβισμού, όπως δολοφονίες, βομβιστικές ενέργειες, αεροπειρατείες, απαγωγές, κτλ. Δεν είναι σπάνιες οι φορές που τέτοιες πράξεις πλήττουν ακόμη και αθώους ανυποψίαστους πολίτες. π.χ. καταλήψεις σχολείων με ομήρους παιδιά.

Ιστορικά, η τρομοκρατία ποτέ δεν μπόρεσε να ανατρέψει καθεστώς. Αποτελεί μικρότερο κίνδυνο για την κατεστημένη τάξη/εξουσία και από τον ανταρτοπόλεμο. Πάντως, τα τρομοκρατικά πλήγματα βασίζονται στον αιφνιδιασμό στον ιδεολογικό φανατισμό, στον θρησκευτικό και ακόμη στην εξυπηρέτηση οικονομικών συμφερόντων, ενώ για την υλοποίησή τους απαιτείται πρόσβαση σε κάποιους οικονομικούς πόρους δια των οποίων πολλοί δίοδοι του διεθνούς εμπορίου παραμένουν ανοικτοί. Στο σημείο

αυτό θα πρέπει να διακρίνουμε - ας μου επιτραπεί ή έκφραση- την ιδιωτική τρομοκρατία από την κρατική. Η πρώτη πραγματοποιείται από περιθωριακά πρόσωπα θρησκευτικά προσηλυτισμένους και ανέντακτους στην κοινωνία. Σε αυτή την κατηγορία υπάρχουν δύο υποδιαιρέσεις στην πρώτη υπάγονται οι τρομοκράτες που χρησιμοποιούν συνήθως με δικές τους δαπάνες προς εκφοβισμό ευτελή μέσα φόβου, γκαζάκια και αυτοσχέδιες μικρές βόμβες. Στην δεύτερη κατηγορία υπάγονται οι τρομοκράτες που χρησιμοποιούν μέσα υψηλής τεχνολογίας και άκρως δαπανηρά και για αυτή την κατηγορία γεννάται το ερώτημα του <πόθεν έσχες> για τον τρομοκράτη που σημαίνει ότι σε αυτού του είδους και σε αυτή την κατηγορία της τρομοκρατίας πρέπει να υπάρχει χρηματοδότης, παραγωγός, σπόνσορας.

Και στις δύο υποδιαιρέσεις της ιδιωτικής τρομοκρατίας οι τρομοκράτες συνήθως συλλαμβάνονται από την αστυνομία η εντοπίζονται και κατονομάζονται στην κοινή γνώμη, ουδέποτε όμως έγινε γνωστό το όνομα έστω και ενός χρηματοδότη εκτός και αν αυτός είναι προκατασκευασμένος όπως θα αναφερθούμε στην συνέχεια. Δηλαδή η τρομοκρατική οργάνωση της 17 Νοέμβρη είχε σαν μέλη που συνελήφθησαν από τις αστυνομικές αρχές ψοφοδεείς ανεπάγγελτους φοιτητές και παρατρεχάμενους, αλλά δεν μας πείθει ότι αυτή η οργάνωση με τις 2 ή 3 ληστείες που πραγματοποίησε είχε την οικονομική δυνατότητα να συντηρεί επί 25 και πλέον χρόνια τα μέλη της και να τα εφοδιάζεται με πλήρες και σύγχρονο οπλοστάσιο η οικονομική αξία του οποίου είναι πολλαπλάσια του χρηματικού ποσού των ληστειών που σημαίνει ότι και στην προκειμένη περίπτωση της τρομοκρατίας ακόμη ισχύει για τους τρομοκράτες η αρχή του «πόθεν έσχες». Σε κάθε περίπτωση δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την κρατική εξουσία από την συμμετοχή της σε ορισμένες πράξεις τρομοκρατίας και στο

σημείο αυτό ισχύει ότι αναφέραμε για το παρακράτος. Πρέπει να σημειωθεί ότι η τρομοκρατία απαντάται στο μεγαλύτερο ποσοστό σε κράτη με το δημοκρατικό πολίτευμα ενώ στα απολυταρχικά κράτη σπανίζει το φαινόμενο. Στην περίοδο που ήταν σε έξαρση οι αεροπειρατείες αυτές έγιναν σε εταιρίες των κρατών της Δύσης και σπανίως έγιναν σε εταιρίες των κρατών με απολυταρχικά καθεστάτα.

12) Η βιομηχανία του τρόμου

Ο όρος βιομηχανία του τρόμου για μας τους Έλληνες είναι το πολύ γνωστό παραμύθι του μπαμπούλα. Η μητέρα που εκπροσωπούσε την εξουσία έπειθε με την μέθοδο του τρόμου το παιδί που παρίστανε τον άνθρωπο σε προκαθορισμένη από αυτήν συμπεριφορά. Αν και ήταν από παλιά γνωστή η μέθοδος άρχισε να καθιερώνεται και να διατυπώνεται επίσημα στη δεκαετία του 1980 όπως περιγράφεται από τους γνωστούς ανένταχτους και προοδευτικούς Αμερικανούς ερευνητές-αναλυτές δημοσιογράφους Edward. S. Herman και Gerry O'Sullivan, τους οποίους ακολούθησαν και άλλοι. Σήμερα είναι ευρύτατα διαδεδομένη και εφαρμόζεται από τις διάφορες μυστικές υπηρεσίες και αρχές για να αποτελεί τροχοπέδη σε αυθαίρετες αναλύσεις, προσδιορισμούς και πορίσματα των ιδιωτικών συμφερόντων αλλά και εθνικών επιδιώξεων. Στην ουσία οι βιομήχανοι της τρομοκρατίας, συνήθως προσπαθούν να την χρεώσουν σε ορισμένους προκατασκευασμένους φορείς που δήθεν εκφράζουν θρησκευτικές ή εθνικές θέσεις και προς τούτο στρατολογούν και προσηλυτίζουν με κατάλληλο τρόπο φανατισμένα άτομα στα οποία και αναθέτουν την εκτέλεση των τρομοκρατικών πράξεων. Ενδεικτικά αναφέρω τους Ιάπωνες που με κατάλληλες μεθόδους έπειθαν νέους ανθρώπους να

οδηγούν τα αεροπλάνα της αυτοκτονίας. Και σε αυτή την μορφή της τρομοκρατίας ισχύει η αρχή του <πόθεν έσχες>. Δηλαδή θα πρέπει να υποδειχθεί ο σπόνσορας που είχε και προσέφερε τα οικονομικά μέσα για την πραγματοποίηση της τρομοκρατίας. Η σύλληψη ενός γέροντα εις το Πακιστάν η θανάτωση του και η ρίψη του πτώματος του στην θάλασσα δεν πείθει τους εχέφρονες ανθρώπους ότι αυτός ήταν ο Οσάμα Μπιν Λάντεν. Εξ άλλου σήμερα το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού του πλανήτη με διάφορους τρόπους μεθόδους και συμβάσεις (Σένγκεν) είναι στον έλεγχο των αρχών και των κρατικών εξουσιών. Το γεγονός τούτο σε συνδυασμό με την δορυφορική τηλεπικοινωνία στον πλανήτη και την προηγμένη ηλεκτρονική τεχνολογία είναι θεωρητικά και πρακτικά πολύ δύσκολη η εξαφάνιση οποιουδήποτε ανθρώπου και δυνατή μέσω των τραπεζών η διαπίστωση της οικονομική του καταστάσεως. Δηλαδή μέσα σε λίγα λεπτά είναι δυνατό να διαπιστωθεί ανά τον κόσμο η διακίνηση χρηματικών ποσών σε αναλήψεις και καταθέσεις.

Και στις δύο περιπτώσεις της τρομοκρατίας και της βιομηχανίας του τρόμου συνελήφθησαν οι εκτελεστές των εγκλημάτων αλλά παρέμεινε και εξακολουθεί να παραμένει ασύλληπτος ο εγκέφαλος. Ουδείς λογικός και εχέφρων άνθρωπος πιστεύει ότι ο εγκέφαλος εμπνευστής των εγκλημάτων ήταν ο Βούδας ή ο Μωάμεθ. Φανατικοί και θρησκόληπτοι που είχαν ανάλογα «ντοπαριστέι» ήσαν οι εκτελεστές εκείνοι που σκότωσαν 80 αθώους στο σταθμό του Μιλάνου, αυτοί που έριξαν τους δίδυμους πύργους στην Ν.Υόρκη με θύματα 3500 αθώους ή η φονική επίθεση στο Παρίσι και άλλα πολλά. Και για να γίνω περισσότερο κατανοητός αναφέρω ότι όλοι οι << τραμπούκοι >> που τρομοκρατούν και πουλούν προστασία σε διάφορα μαγαζιά δεν ενεργούν αυτοβούλως αλλά πίσω από αυτούς κρύβεται πάντα ο

νονός που εισπράττει το μεγαλύτερο μέρος των κερδών. Στις τρομοκρατίες της <<πλάκαας>> συνήθως συλλαμβάνεται ο νονός, αλλά σε εκείνες που έχουν μεγάλη κοινωνική απήχηση ουδέποτε. Πολλοί τολμηροί λένε ότι ο συγκεκριμένος και τελείως άγνωστος νονός είναι παρακλάδι ή προέρχεται από την κρατική εξουσία. Δεν γνωρίζω διότι είμαι από άλλο ανέκδοτο και υπήρξα μόνο νονός βρεφών, πουλάω τρέλα, και το μόνο slogan που χρησιμοποιώ είναι ANTE PE ZHTΩ H ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

13) Ο χωροφύλακας

Το δημοκρατικά κατεστημένο ή αλυσίδα όταν τα μέσα που χρησιμοποιεί δεν είναι τελεσφόρα, προκειμένου να εδραιωθεί και να εκτελεί ανενόχλητος το έργο του, έχει την ανάγκη της προστασίας του. Προς τούτο μέσω των παρατρεχάμενων υπαλλήλων του τοπικών δημοκρατικών κυβερνήσεων δημιούργησε στρατούς και οργανισμούς με σκοπό να εξαναγκάζει με βίαια μέσα τους απείθαρχους λαούς να εκτελούν τις εντολές του ώστε να μην μειώνονται τα κέρδη του και οι κρυφές απολαβές του. Οι χωροφύλακες είναι άπειροι τοπικού ή διεθνούς ενδιαφέροντος, οι οποίοι εργάζονται νυχθημερόν προκειμένου να εκτελούν τις εντολές και φυλάσσουν το κατεστημένο. Λόγω του μεγάλου αριθμού των φρουρών είναι δυσχερής ή αδύνατη η απαρίθμησή τους. Θα αρκεσθώ μόνο να αναφέρω τρεις κυρίως φρουρούς-οργανισμούς τα έργα και οι ημέρες των οποίων είναι γνωστά σε όλο τον πλανήτη και αυτοί είναι ο ΟΗΕ, το ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ και το ΝΑΤΟ.

Ο ΟΗΕ, διάδοχος της Κοινωνίας των Εθνών, είναι δημιούργημα της ανάγκης μιας χρονικής στιγμής και αρχικά φαινόταν ότι είχε αγαθούς σκοπούς να αποφύγουν τα κράτη μέλη του μία νέα παγκόσμια σύρραξη.

Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο τα συμμετέχοντα στο πόλεμο έθνη προσπάθησαν να έχουν δυνατότητα άμεσης επικοινωνίας ώστε του λοιπού με ειρηνικά μέσα να λύουν τις διαφορές τους. Με την πάροδο του χρόνου αυτό το πρόβλημα ελύθει με τις διμερείς η πολυμερείς συσκέψεις μεταξύ των ενδιαφερομένων χωρών με παρουσία ή μη διαιτητού χωρίς την παρέμβαση του οργανισμού και ο ρόλος του ΟΗΕ περιορίστηκε στο φιλανθρωπικό του έργο. Σήμερα πλέον οι αποφάσεις του οργανισμού αποτελούν ευχολόγιο προς τα μέλη δεδομένου ότι δεν προβλέπονται μέτρα ή μέσα επιβολής των. Παρά ταύτα διατηρείται στην ζωή ένας υδροκεφαλικός οργανισμός αποτελούμενος από εκατοντάδες αντιπροσωπείες κρατών και που απασχολεί χιλιάδες υπαλλήλους με μερική ή και με καθόλου απασχόληση προκειμένου να συνεδριάζει μια φορά τον χρόνο και να λαμβάνει αποφάσεις !!!! οι οποίες για λόγους εντυπώσεων της κοινής γνώμης νομιμοποιούν ή καταδικάζουν τις αυθαιρεσίες των κρατών μελών του . Ο οργανισμός πλέον δεν καλύπτει τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε, πιθανό να επιδιώκει άλλους στόχους τους οποίους δεν γνωρίζω και πιθανόν να εξυπηρετεί αλλότρια συμφέροντα. Σε κάθε περίπτωση ο ΟΗΕ ακολουθεί την πορεία του ανάλογου οργανισμού της Κοινωνίας των Εθνών που ιδρύθηκε μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο για τους ίδιους σκοπούς και ο οποίος έπεσε σε μαρασμό και τελικά αυτοδιαλύθηκε.

Το ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ είναι ένα σώμα στα πλαίσια της λειτουργίας του ΟΗΕ (δηλαδή σταθμός πρώτων βοηθειών χωρίς όμως να έχει αυτοκίνητο μεταφοράς του ασθενούς). Ιδρύθηκε ταυτόχρονα με τον ΟΗΕ και αποτελείται από 12 μέλη τα 5 από αυτά είναι μόνιμα και εκπροσωπούν κράτη που θεωρούνται κατ'επίφαση μεγάλες δυνάμεις και τα

υπόλοιπα 7 μέλη για την συμπλήρωση του αριθμού του συμβουλίου, δηλαδή οι κομπάρσοι, λαμβάνονται διαδοχικά και για περιορισμένη θητεία από τα υπόλοιπα κράτη μέλη του οργανισμού .Ο κύριος σκοπός του συμβουλίου ασφαλείας είναι να επιλαμβάνεται αμέσως μετά από προσφυγές των μελών του ΟΗΕ για επείγοντα προβλήματα και με τις αποφάσεις του να δίδει λύσεις με κύριο γνώμονα την προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στον πλανήτη .Τα τελευταία 50 χρόνια ο ρόλους και οι αποφάσεις του συμβουλίου ασφαλείας είναι αμφιλεγόμενες ύποπτες και ίσως βρώμικες διότι άλλοτε επικαλούμενες την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων νομιμοποιούν τους στρατούς των παρατρεχάμενων χωρών να εισβάλουν βίαια σε ξένα έθνη και να σκοτώνονται αθώοι ανθρώπους και άλλοτε όταν υπάρχει αληθής καταπίεση ενός λαού το συμβούλιο ασφαλείας για να έχει την έξωθι καλή μαρτυρία καταδικάζει την εισβολή αλλά δεν διατάσσει την λήψη κατασταλτικών μέτρων.

Πρώτον, εγώ αλλά και όλοι οι σκεπτόμενοι άνθρωποι αδυνατούμε να κατανοήσουμε και να εξηγήσουμε τα αίτια της εισβολής ξένων δυνάμεων στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, μόνη εξήγηση που δίδω είναι ότι το ρέων αίμα των αθών ανθρώπων που σκοτώθηκαν είναι ολιγότερον του ρέοντος πετρελαίου των χωρών. Δεύτερο υπάρχοντος του ΟΗΕ που ευαγγελίζεται την ειρήνη στον πλανήτη υπάρχει ένα κράτος, η Κύπρος που τα τελευταία 38 χρόνια κατόπιν βίαιης εισβολής είναι υπό κατοχή. Οι διεθνείς οργανώσεις καταδίκασαν μεν αναγνώρισαν δε το υφιστάμενο νέο καθεστώς με την αποστολή μισθοφόρων κυανοκράνων αστυνομικών (ο Καραγκιόζης αστυνόμος) δια την τήρηση της τάξεως μεταξύ του κατακτητή και του υπόδουλου.

Το NATO ιδρύθηκε και αυτό μετά το τέλος του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου με πρωτοβουλία των ΗΠΑ και αποτελείται από ελεύθερες δημοκρατίες !!! του δυτικού κόσμου, είχε αμυντικό χαρακτήρα και κύριο σκοπό να προστατεύσει τα κράτη μέλη του από κατακτητικές επιθέσεις τρίτων κρατών. Επί της ουσίας το NATO έγινε για να μπορεί να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε πολεμική απειλή που προήρχετο από τον ανατολικό κόσμο του πλανήτη που εκπροσωπείτο από την τότε Σοβιετική Ένωση κατά την διάρκεια του λεγομένου ψυχρού πολέμου. Αλλά και η Σοβιετική Ένωση απήντησε στην πρόκληση του NATO και δημιούργησε το σύμφωνο της Βαρσοβίας με το ίδιο ακριβώς σκοπό. Μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου το 1989 και την διάλυση της άλλοτε κραταιής Σοβιετικής Ένωσης εξέλιπε ο κίνδυνος παγκοσμίου συρράξεως των κρατών του πλανήτη και πρώτη η Ρωσία σαν κύριος διάδοχος της Σοβιετικής Ενώσεως διέλυσε το σύμφωνο της Βαρσοβίας. Το παράδειγμα της Ρωσίας δεν ακολούθησε η φιλοσοφία του NATO και παρέμεινε ενεργός στρατιωτική μηχανή για να προστατεύσει τον πλανήτη γη προφανώς από την επιδρομή εξωγήινων εισβολέων. Η αλήθεια είναι ότι ο σκοπός του οργανισμού σήμερα εξέλιπε τελείως και εκτελεί πλέον χρέη χωροφύλακα προκειμένου να επιβάλει τις επιθυμίες του μεγάλου αδελφού στον πλανήτη με το πρόσχημα της δήθεν νομιμότητας. Για τον σκοπό αυτό διατηρούνται στρατηγοί, ναύαρχοι, πτέραρχοι και κατασκευάζονται και συντηρούνται πύραυλοι, αεροπλάνα, πλοία, αεροπλανοφόρα, υποβρύχια και γενικά ένας πλήρης και σύγχρονος πολεμικός μηχανισμός με δαπάνες των ταλαίπωρων κοινωνιών των κρατών μελών. Και το τελείως ηλίθιο είναι ότι όλες οι πολιτικές ηγεσίες εκλεγμένες δημοκρατικά για να είναι αρεστές στον μεγάλο αδελφό επιδιώκουν την ένταξη των κρατών τους στο NATO.

14). Χαφιές – Εφιάλτης

Χαφιές είναι συνήθως αστυνομικός ή πληροφοριοδότης - καταδότης ή άτομο συνεργαζόμενο με την αστυνομία που αναλάμβανε να διεισδύσει σε πολιτικές ή συνδικαλιστικές οργανώσεις με στόχο τη συλλογή πληροφοριών και τελικό σκοπό να τις διαλύσει ή να τις διαβρώσει. Αλλά πλην της αστυνομίας χαφιέδες υπάρχουν και σε άλλους οργανισμούς που ασκούν κάποια εξουσία ακόμη και στην εκκλησία. Ο χαφιές έχει και άλλη ονομασία εκείνη του καταδότη με συνώνυμα εκείνα του σπιούνου, του ρουφιάνου, και το καρφί.

Ο Εφιάλτης ήταν αρχαίος Έλληνας, γιος του Ευρυδήμου. Όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος παρουσιάστηκε στον Ξέρξη και του υπέδειξε τη στενή διάβαση που έφερνε από το όρος Καλλίδρομο στις Θερμοπύλες και ανέλαβε να οδηγήσει από κει τους Πέρσες για να χτυπήσουν έτσι από τα νώτα τους Σπαρτιάτες του Λεωνίδα.

Εννοιολογικά ο χαφιές και ο εφιάλτης ομοιάζουν σε πολλά σημεία διότι οι δράσεις και των δύο είναι παράνομες, ανήθικες και κρυφές και διότι ο ένας φοβάται τον άλλο. Ο χαφιές τον εφιάλτη μήπως ο τελευταίος έναντι αμοιβής αλλάξει της πληροφορίες του πρώτου και ο εφιάλτης μήπως ο πληροφοριοδότης προλάβει και εμποδίσει τα παράνομα σχέδια του. Το τετράγωνο του θανάτου δηλαδή παρακράτος, παρασκήνιο, χαφιές και εφιάλτης, απετέλεσαν και αποτελούν την τροχοπέδη στην εξέλιξη των δημοκρατιών δυτικού τύπου σε τέτοιο βαθμό ώστε στην δεδομένη δημοκρατία να έχουν δημιουργήσει δεύτερη εξουσία που σε ορισμένες περιπτώσεις καταλαμβάνει και την πρώτη θέση. Το αντίθετο συμβαίνει σε κράτη που έχουν ολιγαρχικά πολιτεύματα. Εκεί όλες οι εξουσίες κρυφές ή

φανερές συγκεντρώνονται στα χέρια ενός του δικτάτορος και η κρίση του λαού περιορίζεται μόνο στα αποτελέσματα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ένας απλά λογικός άνθρωπος, με μέτρια νοημοσύνη, που θα διαβάσει τα αληθινά επιχειρήματα που παρατίθενται και, που είναι τοις πάση γνωστά, από την ίδια του την εμπειρία ή από καλόπιστες αφηγήσεις τρίτων θα καταλήξει σαφώς στο συμπέρασμα ότι οι μέθοδοι και οι προϋποθέσεις που χρησιμοποιούνται για να εδραιωθεί και να λειτουργήσει το ιδανικό πολίτευμα της δημοκρατίας κατά μεγάλο μέρος και ως επί το πλείστον, είναι άθλιοι ιδιοτελείς ανήθικοι και βρωμεροί. Είναι σαν την καμηλοπάρδαλη που για να κρύψει ολόκληρο το σώμα της χώνει μόνο το κεφάλι της στην άμμο. Προσωπικά δεν έχω ιδίαν γνώμη τι πρέπει να γίνει στο μέλλον, απλώς για να είμαι σύγχρονος κραυγάζω ANTE PE ZHTΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ουδέν άλλοτο πρόβλημα, ο κύκλος θα τετραγωνιστεί και οι παράλληλες γραμμές κάποτε θα ενωθούν στο χάους του διαστήματος. Το μόνο πρόβλημα που πολύ αμφιβάλλω αν βρεθεί λύση είναι εκείνο που αφορά τις ανθρώπινες σχέσεις. Δηλαδή ίσως τα αναλλοίωτα βιολογικά αισθήματα στην ψυχή του ανθρώπου της συντηρήσεως —διακρίσεως— αναπαραγωγής δεν επιδέχονται αλλοίωση. Με την πάροδο των αιώνων επήλθε κάποια βελτίωση και τροποποιήσεις των αισθημάτων αρχής, αλλά παρέμεινε αμετάθετος και αμετάβλητος η κεντρική ιδέα. Δηλαδή ο φύλαρχος – άρχων, εξακολουθεί να ικανοποιεί βεβαίως το συναίσθημα της συντηρήσεως αλλά βρίσκεται στη ζωή με άλλη μορφή, και ενώ αρχικά ήταν επώνυμος, γνωστός και δακτυλοδεικτούμενος σήμερα έγινε ανώνυμος αριθμός, άγνωστος και καταζητούμενος. Οι κοινωνικές διακρίσεις υφίστανται και σήμερα μόνο που διαιρούνται και απονέμονται από τον άρχοντα στους παρατρεχάμενους και υποτακτικούς για να μετατοπίζει τις ευθύνες του. Πχ ο πρόεδρος του κράτους λειτουργεί κατ' εντολή του άρχοντα, εάν αποτύχει στη εκτέλεση των εντολών η ευθύνη βαρύνει τον πρόεδρο και εκδιώκεται από την θέση του, ουδέποτε όμως ο άρχων που έδωσε τις εντολές. Τέλος η αναπαραγωγή του γένους των ανθρώπων υπάρχει πάντα, μόνο που τώρα λέγεται sex και έχει μετατρέψει την βιολογική και φυσιολογική λειτουργία σε επιστημονικό κλάδο ηδονής.

Το μόνο και αμφισβητούμενο που επέτυχε ανά τους αιώνας το γένος των ανθρώπων είναι το δικαίωμα της επιλογής – εκλογής. Δηλαδή ενώ αρχικά ο άρχοντας διάλεγε τον δούλο στην αγορά σήμερα ο δούλος διαλέγει τον αφέντη στο παζάρι της πολιτικής. Αλλά και αυτό το επίτευγμα του

ανθρώπου είναι εκ του πονηρού διότι με αυτή την μέθοδο ο άρχοντας μεταφέρει την όποια εύθιγη στον υπάλληλό για την επιλογή του από ένα δούλο.

Η Ελληνική μυθολογία, προϊστορία, και ιστορία με ακρίβεια έχει προβλέψει τα πάντα που συνέβησαν στο γένος των ανθρώπων στον πλανήτη γη. Συγκεκριμένα αναφέρω ένα το χαρακτηριστικό δείγμα. << φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντες – timeo danaus and dona ferentes >>. Οι Δαναοί (άρχοντες) με σχέδιο του πολυμήχανου Οδυσσέα (υπάλληλος των αρχόντων) έβαλαν στην πύλη των τειχών της Τροίας τον δούρειο ίππο (καραμέλα). Οι Τρώες άνοιξαν την πύλη για να γλείψουν την καραμέλα και οι Δαναοί βρήκαν την ευκαιρία μπήκαν και κατέστρεψαν την πόλη και έκαναν δούλους όλους τους Τρώες Ο δε Οδυσσέας περιπλανάτε για δέκα χρόνια , δηλαδή μεταφορικά μέχρι κα σήμερα, να βρει την Ιθάκη και την πιστή Πηνελόπη !!! και αγνοήθηκε από τους ανθρώπους εκτός από τον σκύλο του. Τα συμπεράσματα δικά σας.

Υ.Γ. Το έργο αυτό αφιερώνεται στους ανήσυχους ανθρώπους γιατί οι ήσυχτοι γλύφουν ακόμη την καραμέλα